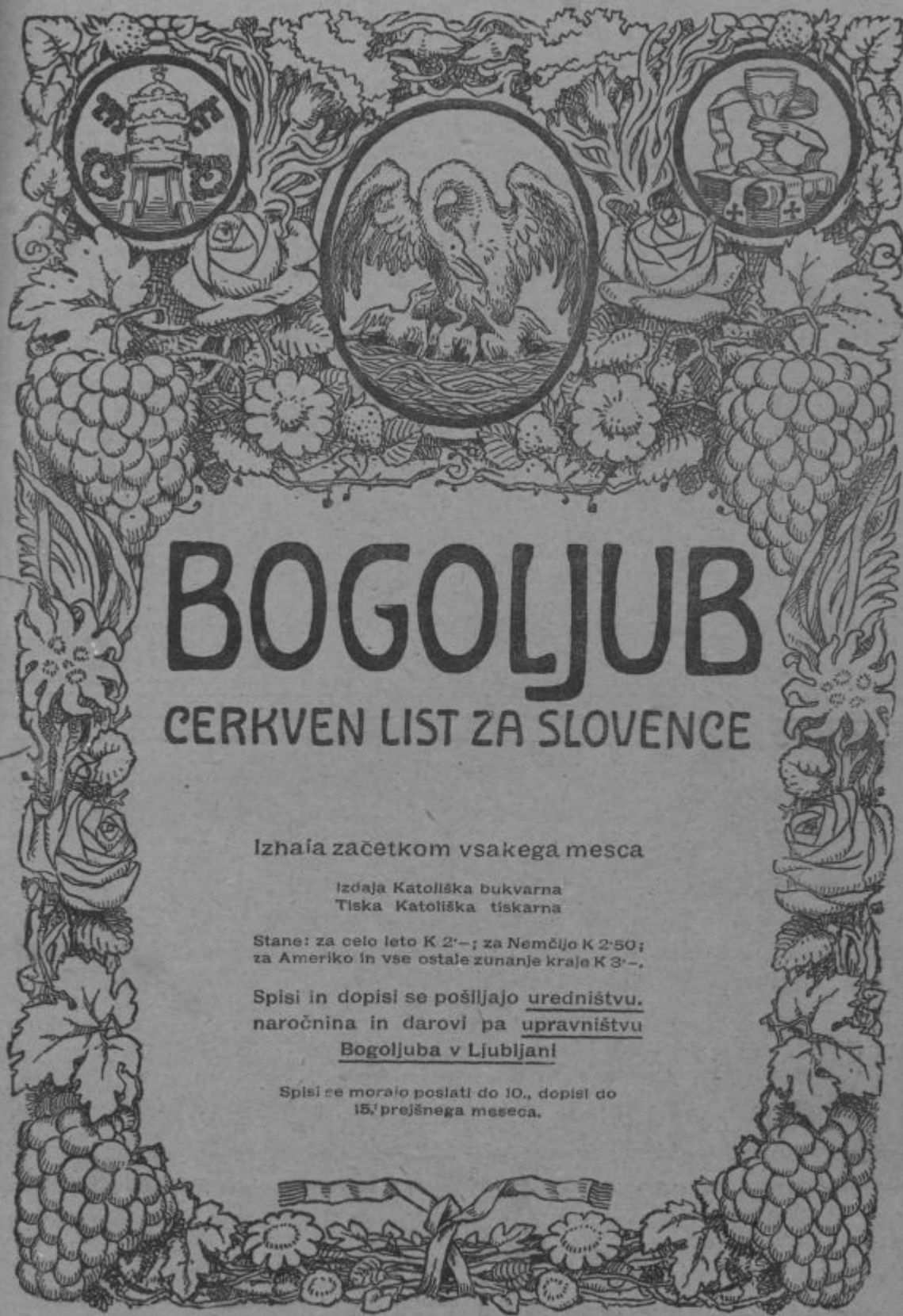

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2.-; za Nemčijo K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.-.

Spisi in dopisi se pošljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Naše gospodinje!!! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes v korist obmejnih Slovencev.

733

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

(nasproti kavarne „Evropa“)

na Dunajski cesti št. 22 — LJUBLJANA

konces, podjetje za električne naprave, napeljavo električne luči in prenos moči, telefonske in brzojavne naprave. Dobava in montiranje **motorjev na bencin in petrolin ter Dieseli-ovih motorjev.**
— V zalogi vedno v veliki izbiri: elektromotorji, ventilatorji, obločnice, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski material, mazilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno in po najnižjih cenah. Proračuni na zahtevo: zastoj.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

Pod ceno!

Prodajam 2000 kosov močnih **posteljnih odelj** radi opustitve izdelovanja!!! Komad 125 cm×200 cm samo **K 2.40**, komad posebno težke 1000 gr. K **3.20**, komad potne odeje zelo fine 140×200 cm K **4.90**. 40 m kanefasa za posteljne preproge K **17.—**, 40–45 m ostankov blaga K **17.—**. 6 kosov platnenih rjuh 150×220 cm = 12 m K **13.—**. Vzorce lanenega in bombažastega blaga pošilja franco 5

tkalnica **JOSIP SOUČEK, Nachod, (Češko).**

Pošilja se franco in po povzetju.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

:: **Nakupujoči** ::
oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočlj. trgovino

JANKO ČESNIK

Ljubljana, Stritarjeva-Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga vsakovrstnega belega perilnega blaga v bombažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd. Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Dama

610

ki hoče pospeševati kožno nego, ki hoče izgubiti pege, ter doseči nežno mehko kožo in belo polt, se umiva le z **Steckenpferd lilijno mlečno milo** (znamka Steckenpferd) tvrdke Bergmann & Co., Tešin ob Labi. Komad po 80 v se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in trgovinah s parfumom itd.

Prebavo pospešuje, tek vzbuja, milo odvaja
slovito sredstvo za negovanje želodca

dr. Rose balsam

iz lekarne B. Fragnerja v Pragi.

V vseh lekarnah. 3079

Pristen le s to varstveno znamko.

Steklenica 2 in 1 krono.

Priznано dobro blago za
moške in ženske obleke
sukno, platno in drugo
manufakturno blago se
kupi najceneje
-- v Ljubljani --

„Pri Gorenjki“

Pogačarjev trg.

Ostanki po znižanih
cenah.

2707

S. Benisch

dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim **slivim puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za nengajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in
ženske obleke, kakor tudi peril-
nega blaga, novosti v rutah
in šerpah, kakor tudi vse
drugo v to stroko spa-
dajoče blago v doli
imenovanih
trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Razširjajte „Bogoljuba“ !!

1911 Modni cefiri 1911

laneni in bombaž kanafasi, inleti, rjuhe, damasti, brisače, robci
za poletno sezono, batisti, atlasi, deleni, svilu, višnjeva tkanina,
blago za damske in moške obleke kupite najcen. pri izdelovalcu

Jaroslav Marek, tkal. in razpošilj. v Bistri št. 45
680 pri Novem mestu ob M., Češko.

Vzorci se pošiljajo zastoni in poštne prosto. Dopisuje se
slovensko. V enem letu nad 300 priznalic iz Slovenije.

Največja češka tovrka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega
2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg
izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha**
6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsni puh** 12 K. — Pri 5 kg se
pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako
trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm
dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim
račjim perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim **slivim puhom** 24 K; **posamezne**
pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više
ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za
nengajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko.

3367

Mesečni koledar za april 1911.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Sobota	Hugon, šk., Teodora, muč.	Konjšica	Gomilsko	
2	Ned.	5. post. (tiha) Franč. P., sp.	Sv. Troj. p. Cerkn.	Reka	
3	Ponedelj.	Abundij, šk., Rihard, šk.	Predvor	Konjice	
4	Torek	Izidor, cerkv. učenik.	Nemška loka		
5	Sreda	Vincencij Fererij, sp.	Dobropolje	Prihova	
6	Četrtek	Sikst I., pap.	Leskovica		
7	Petek	Žalostna M. B., Herm., spoz.	Zaplana	Čadram	
8	Sobota	Albert, muč.	Suhorija		
9	Ned.	6. post. (cvetna)	Brezje	Čadram	
10	Ponedelj.	Mehtilda, dev., Ecehijel, pr.	Podbrezje	Loče	
11	Torek	Leon I. Vel., papež.	Blagovica		
12	Sreda	Cenon; Viktor, Saba, muč.	Vrhnika	Sv. Kunigunda	
13	Četrtek	† Vel. četrtek, Hermen.; Ida	Vrhopolje p. Mor.		
14	Petek	† Vel. petek, Justin, muč.	Sv. Lenart	Zreče	
15	Sobota	† Vel. sobota, Helena, kralj.	Kamnik - župnija		
16	Ned.	Velika noč - Vstaj. Gosp.	Kranj	Žiče	
17	Poned.	Velikonočni ponedeljek	Motnik	Skomarje	
18	Torek	Apolonij, mučenec	Šturije	Stranice	
19	Sreda	Ema, vdova; Leon IX. papež	Št. Jurje p. Šmarjil	Kebelj	
20	Četrtek	Marcelin, škof	Ihan	Sv. Jernej p. L.	
21	Petek	Anzelin, cerkv. učenik	Dobrnice	Vel. Nedelja	
22	Sobota	Soter in Kaj, papeža	Gorje		
23	Ned.	1. povelikon. (bela)	Šmihel, redov.	Ormož	
24	Ponedelj.	Jurij, muč.; Fidelij, muč.	Stara Loka		
25	Torek	Marko, evang.	Cerklje p. Krškem	Bolnišnica	
26	Sreda	M. B. dobrega sveta; Klet, pap.	Podgrad	Sv. Duh p. Sred.	
27	Četrtek	Peregrin, duh.; Cita, dev.	Nevlje		
28	Petek	Pavel od Križa; Vital, muč.	Čatež p. Krškem	Sv. Miklavž	
29	Sobota	Robert, opat; Peter Ver., muč.	Št. Jurij p. Kum.		
30	Ned.	2. povelikon. Katar. S., dev.	Stari trg p. Ložu	Svetinje	

Odpustki mesca aprila 1911.

2. Tiha nedelja, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; dalje vsem vernikom, ki pridejo k spovedi in sv. obhajilu in premišlujejo nekoliko dobrotljivost presvete Srca in molijo na namen sv. očeta.

6. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. Petek, I. v mesecu. Mati božja sedem žalosti. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo pod navadnimi pogoji; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor včeraj; c) udom bratovščine, Žalostne Matere božje s črnim škapulirjem; d) udom bratovščine za duše v vich.

13. Veliki četrtek. Popolni odpustek dobi: a) kdor danes eno uro moli ali premišluje v spomin, da je ta dan Jezus postavil

zakrament presv. Rešnjega Telesa; spoved in sv. obhajilo danes ali pa drugi teden; b) vsi, ki danes ali jutri obiščejo »božji grob« in molijo v namen sv. očeta; spoved in sveto obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva.

14. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3. ure naprej ali jutri od 11. ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi popolni odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k sv. obhajilu. — Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

16. Velika noč. Tretjerednikom vsoljna odveza. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; b) udom rožnovenske bratovščine trije odpustki v bratovski cerkvi in razen tega še en popolen odpustek; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi ali

Kako bi najložje in najbolje zavarovali in oteli naše fante?

Kako bi najložje in najbolje oteli naše fante. Prevažno vprašanje!

S tem vprašanjem se ne pečamo prvič. Mnogo smo o tem že razmišljevali in pisali. Pa to vprašanje še vedno ni popolnoma dognano. Fantje so namreč naša glavna skrb. Noben stan nam ne da toliko misliti in opraviti kakor fantje. Žene so večinoma modre in molitvene, seveda se izjeme že tudi dobé; možje so navadno umirjeni in preudarni, četudi časih malo preveč mrzli; dekleta, dasi mlada, se dajo ložje krotiti kakor fantje in so splošno bolj na pobožno stran nagnjena. A fante krotiti in jih obdržati pri pameti in redu, ali pa jih celo vzgojiti in ohraniti pobožne — v onih letih nerodnih, ko se nam toliko fantov zgubi na pota razuzdanosti in pogube — to je umetnost vseh umetnosti.

In te fantovske nerodnosti: pijančevanje, ponočevanje, razgrajanje, zapeljevanje, pretepanje in pobijanje, — to so glavna naša rana in bolečina na našem telesu. To je, kar življenje našega vernega ljudstva najbolj kazi, kar duhovnikom in vsem dobrim ljudem napravlja največ bridkosti, našim občinam, našim župnijam največ sramote. Kdor bi mogel to od-

praviti in predrugačiti, ta bi nekaj velikega storil.

Da bi se to zgodilo, v ta namen smo zlasti zadnja leta marsikaj poskušali. Vpeljale so se Marijine družbe za mladeniče, ustanovila se izobraževalna društva, vpeljali se Orli, pisale se posebne knjižice in časniki zanje.

Priznati moramo: Hvala Bogu, mnogo se je doseglo. Veliko, veliko prejšnje divjosti, sirovosti in nerodnosti fantovske se je odpravilo; imamo že cele čete pametnih in tudi pobožnih mladeničev. Hvala Bogu!

Pa vendar še vedno mnogo manjka. — Kako bi se dalo v tej reči še več doseči? Kako mladeniče še bolj vzgojiti? Kako jih najložje in najboljše zavarovati in oteti?

O tem sem pisal že v »Vodniku marijanskem« na straneh 5.—15. Pa tiste misli so se mi potem, ko je »Vodnik« že izšel, še bolj razvile. Razlagal sem jih na marijanskem shodu v Solnogradu in jih hočem tukaj vsem nakratko priobčiti.

Če hočemo človeka, zlasti mladeniča, dobiti in imeti za kaj dobrega, ga moramo za dobro pridobiti prav zgodaj. Čim prej, tem bolje! Nikdar ne moremo prezgodaj začeti. — Zato

mora na to delati že mati, ko ima še sama otroka v rokah in oblasti; in sicer s prvim trenutkom, ko se začne otročiču malce v glavici svitati. Ko pa pride otrok v šolo, mora to delo poprijeti in nadaljevati šola, zlasti seveda veroučitelj. Kako, to je obširnejše popisano v »Vodniku«, in ni treba, da tukaj vsemu ljudstvu razkladamo.

Ni pa dosti otroku samo prigovarjati, da naj bo priden. Besede so dobre, a so premalo. Danes se vse, kar hoče kaj veljati in doseči, združuje, zbira, organizira. Že otroke je treba organizirati.

Nasprotniki to tudi vedo. Zato so že šolarje vabili in vpisavali med »Sokole«. Tak na nasprotno stran pridobljen fantič je za nas zgubljen za vselej. **Kdor ga prej pridobi, tisti ga ima.** Zato so začeli tudi za Orle nabirati »naraščaj« ž e pri šolarjih. Prišel je pa ukaz deželnega šolskega sveta (za Kranjsko), da šolarji ne smejo biti ne pri tej, ne pri oni telovadni organizaciji. Kaj pa zdaj?

Kaj pa zdaj? Odgovor je prav lahek. Imamo še eno in najboljšo organizacijo, katere nam ne more in ne bo prepovedala šolska in nobena oblast. To so Marijine družbe.

V najnovejšem času so se začele ustanavljati že Marijine družbe za otroke. Kjer namreč z velikimi niso mogli, so rekli: začnimo pa z otroci!

Tudi pri ljubljanskem škofijstvu so nekateri gospodje že vložili prošnje za otroške Marijine družbe. Dobro. Toda, ko ti otroci odrasejo, če ne že prej, bo treba dveh družb (za isti spol): za otroke in za odrasle ali odraščajoče. Toda že eno družbo je časih težko voditi. Če bi pa hoteli na ta način delati za mladeniče in dekleta, imamo potem že samo za te v eni župniji štiri družbe. To pa bo, kakor skušnja uči, pač težko zmagati.

Kakor so torej same po sebi dobre posebne družbe za otroke, bo vendar morda bolj praktično in lažje izpeljivo, da se ne ustanavljajo samostojne otroške

družbe, pač pa nekaki **pripravljalni tečaji** za Marijine družbe med šolarji.

Mi smo imeli doslej le eno stopinjo priprave za Marijine družbe: kandidate. To so oni od 12. do 14. leta. (Na Kranjskem in Primorskem izstopijo taki že iz vsakdanje šole in so ponavljavni šolarji, na Štajarskem, kjer je osemletna šolska dolžnost, so še v vsakdanji.) Kandidatje (novinci) se družabnega življenja že popolnoma udeležujejo: s praviimi družabniki vred se morajo udeleževati vseh shodov, skupnih sv. zakramentov in procesij. Imajo vse dolžnosti pravih družabnikov, samo pravic še ne: ne nosijo še velike svetinje, niso deležni odpustkov in ne morejo biti nikamor voljeni, — dokler niso pri 14. letu sprejeti med prave ude.

Podrugod nekod imajo pa poleg kandidatov še eno stopnjo priprave: aspirante (pričakujoče, hrepeneče). Vpeljimo tudi pri nas aspirante! To bodo ravno šolarji do 12. leta. Kdaj naj se ž njimi prične? Čim prej mogoče, **Čim prej ga dobimo, tem bolj gotovo ga imamo.** Ker prvo šolsko leto otrok še skoro ni goden za to, zato recimo drugo ali vsaj tretje šolsko leto (8., 9. leto starosti). Pri bolj godnih morda že celo prvo.

Za te aspirante se bodo sestavila posebna kratka pravila. Oni se ne bodo udeleževali z večjimi vred družbenega življenja. To bo nekak »vrtec Marijine družbe«.

To bo šlo toliko lažje, ker bodo pričeli zdaj otroci prej k sv. obhajilu hoditi. To dvoje namreč: sveto obhajilo in Marijina družba in pa še neka tretja reč gre prav dobro skupaj. Tista tretja reč je pa — treznost. Tudi ta je ravno za fante največjega pomena. Povejte mi, ali se ne vrté pri nerodnih fantih vse nerodnosti okoli pijače? Ali se ne pričenjajo ali pa končavajo vse fantovske nerodnosti pri pijači? Povejte, ali poznate kakega nerodneža, ki bi ne ljubil pijače? In nasprotno: ali poznate kakega poštenega fanta, ki bi bil obenem pijanec? Pijančevanje in raz-

uzdanost je pri mladeničih isto; treznost in poštenje zopet isto. Pijači vdan fant — nerodnež; trezen fant — poštenjak. Vpeljimo treznost pri fantih, pa bodo same od sebe izginile vse velike fantovske nerodnosti! Skrbimo, da bomo imeli trezne fante, pa bomo obenem imeli poštene, dobre fante! — Ravnokar je izšel »Mali protialkoholni katekizem«. Da bi vendar našel pot v vsako šolo! Da, v vsako bo prišel, kjer le hočejo imeti dobre fante, dobro mladino sploh.

Torej to troje: Marijina družba, sveto obhajilo in treznost — to gre skupaj, to hodi vštric, to drugo drugemu roko podaja, to je trojen močan jez zoper lahko-miselnost in razuzdanost mladeničev. In

če vse to troje pri mladeničih poskusimo, pa pravočasno, v zgodnji mladosti poskusimo, stavim, da bomo v veliki meri omejili dosedaj vladajočo razbrzdanost pri mladeničih, vzgojili si bomo dobre fante in najboljše rešili prevažno vprašanje: Kako najlažje in najboljše zavarovati in oteti naše fante.

Dodajam še to: Enako kakor dečki se lahko v »vrtcu Marijine družbe« pripravljajo za družbo tudi deklice; — posebno še tam, kjer je versko življenje tako slabo, da z večjimi dekleti ni mogoče začeti družbe.

Toliko o tej važni stvari za danes. Prihodnjič še nekaj besedi pojasnila.

Ured.

Čestitka tržaškemu škofu presv. gospodu dr. Andreju Karlinu.

Apostol narodov veli Timoteju besedo smelo:
Kedor po mitri zaželi, razvname se za dobro delo,
želi pastirja si skrbi, želi si trudov učenika,
brez žrtve dneva njemu ni, želi si krone mučenika.
Ti nisi želel mitre si, da z njo krasil bi svojo glavo,
Ti vdal se božji volji si, da bi razširjal božjo slavo,
za škofa Te je božji prst odbral za stolico preslavno,
pošilja Te pastirja v Trst, krščanstva zibelko predavno.
Hrvat, Slovenec, Italijan, boré tam z morjem se jadranskim,
vse, sel Ti od Boga poslan, s pozdravom vzradostiš krščanskim
da vsi Očeta enega enakovredni so sinovi
pred Bogom, da nobenega razločka nima med rodovi,
da narod narodu je brat, vsi narodi enakopravni,
v katoliški Cerkvi vsak je svat, povabljen k mizi bogospravni.
Tam mnogo nezoranih njiv Te čaka marnega orača,
tam mnogo neokopanih griv Te čaka v nogradu kopača.
Pastir vrhovni boš delil vsesvetega Duha darove,
Njim zmagoslavno boš razbil posvetnega duha okove;
luč vere svete vžigal boš, s kresovi boš temo preganjal.
potrta srca dvigal boš, o nadah večnih jim oznanjal.
Ljubezni božje živi cvet si boš vrtnar iz néba prosil,
ljubezni bratske novi svet v zahvalo cvetje Ti bo trosil.
A če Ti cvetje se ospé in grm bodeč na pot požene,
besedi božji ne zapre skoz trn do src poti nobene:
Beseda božja ogenj je, ki iz src leda si vžiga plamen.
beseda božja kladvo je, ki stare src najtrji kamen,

beseda božja svetla luč je v teme sencah begajočim,
 beseda božja zlat je ključ v strasti temnicah zdihujočim,
 beseda božja sat meden: sladkost Gospoda v njem se skriva
 beseda božja pergamen, pravic sinovskih priča živa . . .
 Oznanjaj jo, oznanjaj rad, pastir, po selih, mestih, logih,
 povestnico nebeških nâd, vodnico zvezdo src ubogih!
 Pregarjaj z njo iz njiv osat bodeč strasti in trnje zlobe,
 da vzide Ti z domačih trat nov zarod, prerok lepše dobe
 Duh Ravnikarjev vodi Te; vzor bodi Ti Dobrila zlati,
 spomin mož vrlih bodri Te za delo na domači trati!
 Ob Adriji zaščitnik zvest nam domovino drago brani,
 da očetov naših se posest sinovom njih ohrani!
 Daj Bog kreposti Ti, vrlin, ki jih za sveto zvanje treba,
 v nas Tebi časten je spomin! — Oj, slava, slava Ti do neba!

A. Kalan.

O Grinjonovi „pravi pobožnosti do Marije“.

(Dalje.)

VI. Vneti in bogoljubni kristjani vseh stoletij so častili in slavili Marijo ter se zatekali vedno pod njeno varstvo. Sijajno narašča češčenje Marijino v naši dobi. Vzvišenost Marije, njeno moč in ljubezen v pravi luči pa bodo spoznali še-le verniki v poslednjih časih — tako proročuje bl. Grinjon. Proti koncu sveta se bodo sveti možje z vsemi silami trudili, da bi razširili in poglobili Marijino češčenje, to pa najbolj na praktičen način: posnemali bodo Marijo kot vzornico vse popolnosti. In Vsemogočni bo s pomočjo Marije vzgojil trumo velikih svetnikov, ki bodo po večini presegali vse druge svetnike, tako kakor presegajo libanonske cedre nizko grmovje. Te svete, pogumne duše, prešinjene od milosti in sv. ognja, bo poslal Bog v boj proti sovražnikom svojim, ki bodo v istih časih silno divjali proti njegovemu svetemu imenu. Te duše se bodo odlikovale po izredni ljubezni do presvete Device. Razsvitljevala jih bo njena luč, podpirala pa njena silna moč, tako da se bodo z eno roko krepko borili, z drugo pa zidali. Odbijali bodo na eni strani napade krivovercev, malikovavcev in grešnikov ter jih naposled uničili. Na drugi strani pa bodo zgradili

tempel pravega Salamona, duhovno mesto božje, t. j. presveto Devico, ki jo sveti očetje nazivljejo Salamonov tempel in božje mesto. Z mogočno besedo in krasnimi zgledi bodo pritegnili cel svet k Mariji. S tem si bodo nakopali sicer mnogo sovražnikov, toda priborili si bodo tudi sijajne zmage ter bodo izvrševali velike reči za božjo čast. Da bodo pa takrat verniki tem lažje našli Marijo, bo Ona v isti dobi na izreden način kazala svoje usmiljenje, svojo moč in dobroto. Skazovala bo usmiljenje ubogim grešnikom ter jih ljubeznjivo vodila nazaj k svojemu Sinu. Krotila bo s svojo mogočno roko sovražnike božje, razkolnike, mohamedance ter zakrknjene grešnike. Z božjo milostjo pa bo podpirala hrabre bojevnike in zveste služabnike Kristusove ter jih vnemala k nadaljnjim zmagam.

VII. Naposled bo Marija posebno v onih poslednjih časih satanu in njegovim privržencem strašna kot mogočna, urejena vojska.

Za tiste poslednje čase ter za zadnja, grozovita preganjanja satana, ki bodo v antikristovih časih dan na dan silnejša, velja prerokovanje in prekletstvo božje,

ki ga je Bog izgovoril pri rajskih vratih nad kačo: »Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo, med tvojim in njenim zarodom; Ona ti bo glavo strla, ti boš pa njeno peto zalezovala!« (Gen. 3.) Satan, vedoč, da se bliža konec njegovi moči in zapeljevanju, bo z vsemi silami napadal in zapeljeval vernike ter vzbujal vedno nova preganjanja zoper nje. Kaj nevarne zanjke bo nadaljeval zvestim otrokom in služabnikom Marijinim, ki bodo razdrali njegovo moč. Toda ponižna Devica Marija bo njegov napuh premagala in mu strla glavo. Razkrivala bo njegovo zlobnost ter njegove peklenske naklepe; vzela bo moč njegovemu zapeljevanju ter iztrgala svoje zveste služabnike njegovim krempļem. Ti njeni služabniki, ki se bodo borili z Marijo za božjo čast, bodo sicer pred svetom neznatni in revni; preganjani bodo in zaničevani, kakor peta, ki jo obtežuje teža telesa; toda pred Bogom bodo bogati na milostih, ki jih jim bo posredovala Marija. Ti velikani svetosti pred Bogom se bodo odlikovali po veliki gorečnosti za izveličanje duš; držala jih bo moč Božja; s pomočjo Marijino bodo zdrobili moč satanu ter pripomogli k popolni zmagi Jezusa Kristusa. — Da, ti služabniki Marijini bodo kot goreč ogenj Gospodov, ki bodo povsodi zavzemali božjo ljubezen; isti bodo kot ostre puščice v roki mogočne Device Marije, s katerimi bo obsipala svoje sovražnike; kot Levijevi sinovi bodo preskušani v ognju velikih bridkosti ter tesno sklenjeni z Bogom; nosili bodo v srcih ljubezen, v duhu molitev, na telesu pa miro zatajevanja. Ubogim in nizkim bodo povsodi kot sladak vonj Jezusa Kristusa; mogočnejšem ter napuhnjnim otrokom sveta pa bodo zoprni. Podobni bodo gromčim oblakom, ki bodo po najmanjšem navdihu sv. Duha hiteli dalje, pa nič se ne navezujoč; nobena reč jih ne bo vznemirjala, nič jih ne bo plašilo in žalilo; povsodi bodo razlivali blagoslov božji, besede in vonj večnega življenja. Proti grehu bodo gromeli, svetu žugali, satana in njegove

privržence pobijali ter vse, katerim jih je Vsemogočni poslal, predrl z dvoreznim mečem božje besede, nekatere k življenju, druge k smrti. Oni bodo pravi apostoli poslednjih časov; Gospod bojnih trum jim bo dal silno besedo ter moč, delati čudeže; njihove zmage bodo sijajne. Zlata in srebra ne bodo posestvovali; skrb za posvetne reči jih ne bo vznemirjala; na srebrnih perotih golobjih, s čistimi nameni, plamteči za čast božjo in izveličanje duš, bodo prihiteli, kamor jih bo klical sv. Duh. In na krajih, kjer bodo pridigali, ne bodo zapuščali drugega, kot zlato božje ljubezni, v kateri obstoja vsa postava.

Ti sveti možje bodo pravi učenci Jezusa Kristusa ter bodo stopali v stopinje njegovega uboštva, njegove ponižnosti ter sovraštva do sveta; posnemajoč njegovo ljubezen bodo hodili po ozki poti, ki vodi k Bogu ter to pot kazali drugim; ravnali se bodo po sv. evangeliju in ne po nazorih sveta; sicer neznatni po osebi, ne bodo poznali niti strahu, niti ozirov do umrljivih ljudi, in ko bi bili ti tudi še taki mogočnejši. V ustih bodo imeli dvorezno besedo božjo, na ramah bodo nosili krvavo zastavo križa; desnica se bo oklepala sv. križa, levica bo držala sv. rožni venec; polna ljubezni do Jezusa in Marije bodo njihova srca; po zunanosti bodo žive podobe ponižanega in križanega Izveličarja.

Glej! To bodo tisti veliki možje, ki bodo takrat stopili na plan. Marija bo z njimi. Razširili bodo med svetom kraljestvo Marijino in kraljestvo Kristusovo.

Toda kdaj in kako se bo to zgodilo? To vé edino le Bog! Nam ne ostane drugega, kot da molčimo, molimo, zdihujemo in čakamo.

* * *

Ko tako blaženi Grinjon gleda v proškem duhu v prihodnje čase, se zopet vrne v sedanost ter reče: »Bog torej hoče, da njegovo sv. Mater s e d aj bolj spoznamo, bolj ljubimo in jo častimo.« To se pa bo zgodilo po besedah blaženega, ako

bodo bogoljubne duše s pomočjo sv. Duha se ugloble v njegovo »pravo pobožnost do Marije«. Potem bodo gledali ono lepo morskó zvezdo — prebláženó Devíco — v kolikor dopušča sv. véra; v polni svetlobi; ob njeni roki bodo gotovo — kljub viharjem — dospeli v večni pristan miru. Ko se bodo izročili njeni službi, bodo spoznali velíčanstvo nebeške Gospe; uživali bodo njeno sladkost in materino dobrotljivost; prepričali se bodo, kako so potrebni njene pomoči. Potem bodo v vseh okoliščinah se k njej zatekali kot k srednici in priprošnjici pri Jezusu Kristusu. Spoznali bodo, da je Marija najvarnejša, najlažja in najkrajša pot, po kateri se gotovo dospe do Kristusa.

Ko govori blaženi Grinjon o krasnih sadovih »prave pobožnosti do Marije«, vsklikne veselo in hrepeneč: »Ah, kdaj pač bo prišla srečna doba, ko bo preblážená Devíca postavljena kot Gospa in Kraljica src, da jih bo popolnoma pod-

vrgla Gospodstvu Jezusa, svojega velikega in edinega Sina? Ah, kdaj bodo duše Marijo vdihovale, kot vdihavajo telesa zrak? Ko bo prišel isti čas, takrat se bodo godile čudovite reči v dušah, v katerih bo našel sv. Duh svojo drago nevesto prerajeno . . . prišel bo z obilostjo svojih milosti ter jih napolnil posebno z darino modrosti, da bo izvrševal čudne milosti. Moj dragi brat! Kdaj bo prišel tisti srečni čas, ona doba Marijina, v kateri se bodo duše vgloble v Marijino življenje ter postale žive podobe Marijine, da bodo Jezusa Kristusa ljubile in povelečevale? Tisti čas ne bo preje prišel — odgovori blaženi — preden bodo spoznali in izvrševali verniki pobožnost, katero jaz učim. »Da, pride kraljestvo Kristusovo, naj pride prej kraljestvo Marijino.« To dragoceno pobožnost bomo razlagali dragim »Bogoljubom« v prihodnjih listih. Poprej pa hočemo spregovoriti še nekaj o pobožnosti do Marije sploh.

Marijino oznanenje.

Tam v sobici mali v molitvi vtopljená, nedolžná devíca samotno kleči — o prva Devíca, Bogu posvečena! — od svete ljubezni oko ji žari.
»Glej, Tvoja sem, Tvoja,« navdušeno pravi — kar angel Gospodov Devíco pozdravi:

»Češčena Marija, vseh milosti polná, Gospod Ti pred vsemi je prednosti dal: Ker stvar si Gospodova najbolj popolná, za mater Te svojemu Sinu je dal. Ne boj se, ne boj se, preblážená Deva, saj čistost najlepša Ti s čela odseva.«

Vsa zemlja, nebo trepetá, pričakuje kako se odgovor Tvoj bode glasil; vsa zemlja, nebo se brezkončno raduje, ko glas se je Tebi iz srca izvil:
»Gospodova volja se zgodi nad mano.« In angel odide v višavo neznano.

Takrat pokazala zemljanom si Matí, da odprto sirotam je Tvoje srce, in vedno pripravljena si pomagati kdor k Tebi dviguje prošče roke: O čuvaj nas, čuvaj, glej k Tebi hitimo, mi Tvoji smo, Tvoji ostati želimo.

F. C.

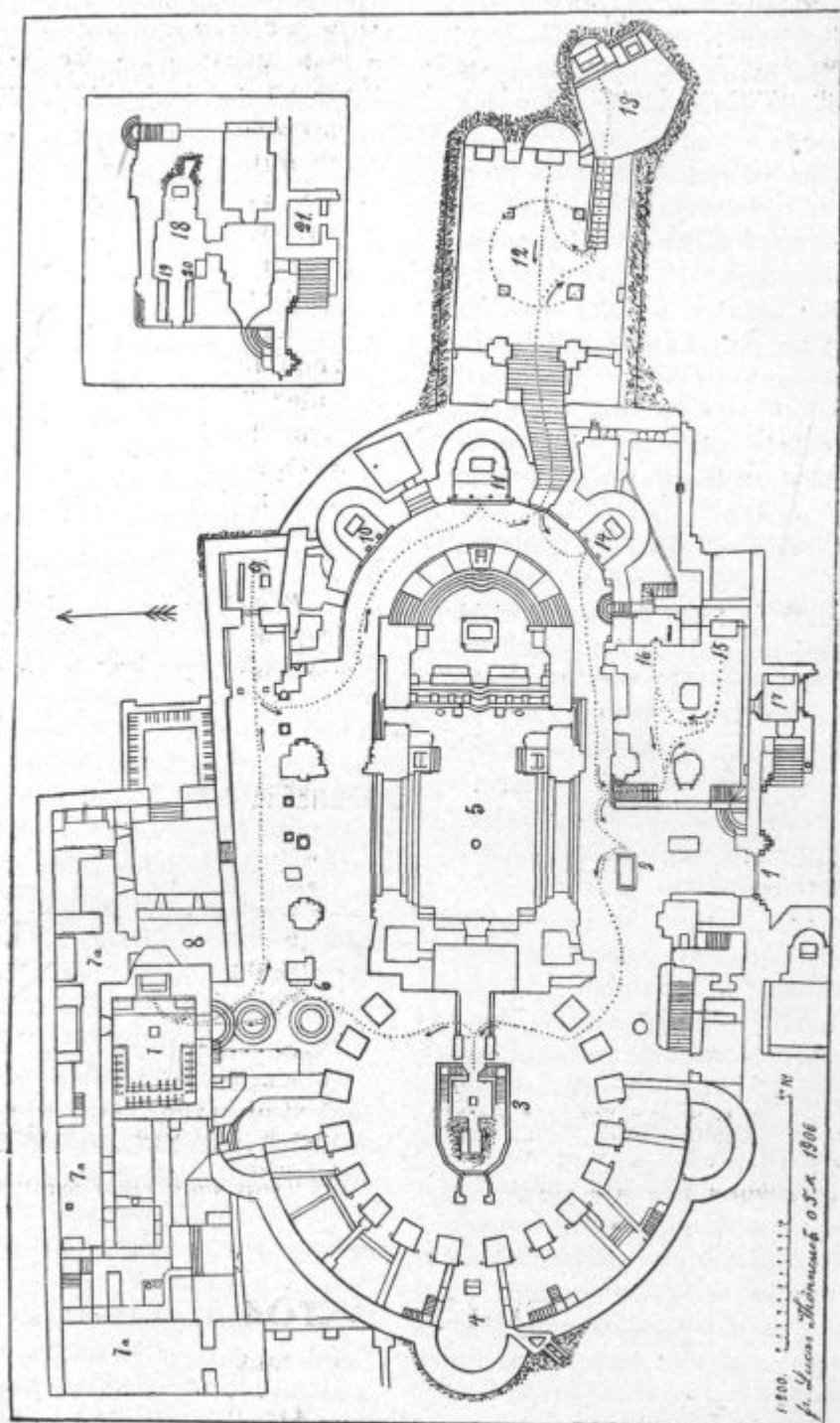
Marijin otrok.

Povest iz časov Kristusovih. Spisal F. S. Š.

I. Nazaret.

Nazaret — »mesto rož«! Ali ste slišali v starih zgodbah kaj o tem mestu? Nikdar! Evangelist Luka je prvi, ki ga omenja. (1. 26.).

Lepo mestece se razprostira na južni strani zelenega pogorja v neznatni višini, raz katere je krasen razgled na jug, vzhod in zahod po velikem polju ezdrelonskem, največji in najlepši ravnini

Tloris crkve božjega groba v Jeruzalemu.

Svete dežele. Tu je premagal Barak Sisara, Gedeon Amalekite in Madijanite, tu je padel kralj Savel v boju proti Filistejcem, tu potolkel Ahab Sirce. In poznejši dve tisočletji do časov Napoleonovih in njegovih vojvodov je tekla tu kri vernikov in nevernikov v hudih bojih. — Rosa iz potoka Cisona namaka pšenična polja in nedogledne bujne pašnike, po njih pa cvete nebroj rožic s škrlatastimi glavica mi, pobarvanimi baje po toliki tukaj preliti krvi. Kadar sedaj v deževni dobi (zimi) tuli burja po poljanah ozdrelonskih, ter vrtil in premetava oblake, iz katerih strele švigajo, takrat se plaho zavije Beduin v svojo debelo čoho (abaj) in šepeta: »Duhovi tu ubitih se bojujejo!« — V burji sred polja pa gledam mladeniško postavo Davida, ki proti filistejski (zapadni) strani obrnjen vzdiguje roke in kliče: »Gore gelboanske, o gore gelboanske! Ne dež ne rosa naj ne pade več na vas, ker ste pile kri Savla, maziljenca Gospodovega!« (2. Reg. 1, 21.).

To je ezdrelonska ravan, tam ob njenem robu na višavi pa se blišči Nazaret v svoji krasoti. Nazarečani za časov Kristusovih so se baje zelo čudili, zakaj na tem divnem koščku zemlje ni stalo mesto že od nekdaj in so bili nanj, na svoje delo, neizmerno ponosni. To pa itak veste, kuštravega bratca, ki se imenuje Ponos, širokoustna sestra je Neumnost. Tako je bilo tudi takrat. Človek je z ramami zmigaval, če je slišal kaj o Nazaretu. Ali more iz Nazareta priti kaj dobrega? bila je prislovica tistih dni.

Jezus, sin Jožefov, je bil takrat star že 30 let. Vsi so ga poznali kot mirnega, vestnega tesarskega pomočnika. Marsikatero stavbo novega mesta je pomagal dovršiti tudi on zadnjih petnajst let. Sovražnika ni imel v celem kraju, posebno slavile pa ga puhle glave tudi niso. Če se je v večernem hladu vsedel na kamenito ograjo, roke sklenjene na kolenih predse zroč, ali povzdigujoč oči kakor v neznan daljave, premišljuječ svoj pravi poklic, tedaj so ljudje rekli: »Glejte sanjav-

ca! Kaj vendar namerava!?« — Na mladino pa je imelo njegovo milo oko nepopisljiv vpliv. Ob sobotah popoldne je bil na kratkih izprehodih vedno obdan od otrok in napol odrasle mladine, katerim je pripovedoval čudovite povesti; ne povsem razumljive sicer, pa zelo mikavne.

Izvanredno spoštovanje je uživala med someščani Jezusova mati Marija. Kadar je v večernem hladu stopala, visoke vitke postave, ogrnjena v dolgo višnjevo obleko iz domačega platna, glavo ovito v dolgo belo ruto, ki je padala kakor pajčolan od zadej dol po plečih, — če je tako stopala v večernem hladu z vrčem na rami doli k mestnemu studencu po vodo, tedaj se ji je marsikatera glava sivega starčka nehote globoko priklonila v pozdrav:

»Salem aleik' — Mir s teboj, hči Joakima!«

»Aleikum salem — Mir z vami!« v odgovor in pa prijazen pogled iz milih modrih oči, to je bilo vse. Zajela je vode, lahkotno privzdignila kamenit vrč in si ga posadila na desno ramo. Podprta z drugo roko ob levi bok radi ravnotežja, odhajala je tiho slavnostno kakor kraljica.

Če se je pri tem kaka klepetulja ob studencu drznila izustiti zlobno opazko, zavrnilo so jo takoj resnejši pričujoči: »Molči! Ta je modrejša, kakor ti in mi vsi!«

Jožefa tesarja že dolgo let ni bilo več med živimi. Trudil se je dovolj vse žive dni, da je mogel svoji zaročeni nevesti zapustiti čedno zidano hišico — brez dolgov, kjer bi naj v svojem varno prebivala s sinom, dokler se ne izpolnijo božji nameni ...

II. V shodnici.

Precej časa je že minilo, odkar je padel zadnji dež (konec zime po našem). Zunaj Nazareta je bilo pšenično in ječmenovo snopje tu in tam na mlatiščih (tlakanih prostorih pod milim nebom) na velike kupe znošeno, ali že tudi razprostrto, da se je po njem gonila živina.

»Okoličani so mlatili!« bi se reklo po našem.

Pa danes ne, ker »sabat« je, sobotni dan, praznik, prva sobota po velikonočnih praznikih. Jeruzalemski romarji so že skoraj vsi doma, tudi Jezus, sin Jožefov se je po znanem četrtkovem dogodku ob Jakopovem studencu pred Sihemom včeraj zvečer vrnil. Nenavadno številno se zbirajo Nazarečani k popoldanskemu »branju« v svoji shodnici.

Shodnica je bila, kakor še dandanes mnogo židovskih molivnic, ena sama velika dvorana. Spredaj je vzvišen prostor za predstojnika sinagoge, ki je obrnjen proti ljudstvu. V sredi dvorane so sedeži za moške, za ženske pa so posebne galerije krog in krog. Pod galerijami je prostor za stanje komurkoli. Za shodnico je z visokim obzidjem obdan velik prostor, pokopališče. Tu sedijo po grobeh ženske in otroci v gostih gručah in se šepetaje pogovarjajo. Moške stojijo v trumah ob cesti pred shodnico. Kdor pozna vročerknega jutrovca, ve, da se pogovori tukaj niso tako mirno vršili, kakor tam na mirnodvoru. Pripovedovalo, dokazovalo, ugovarjalo, pritrjevalo, vpilo se je in z rokami mahalo, kakor na sejmu. Nekaj otročajeve je stalo okrog, ali poslušalo ali pa se smejalo in nagajalo po svoje.

»Čudeže menda dela, čudeže!« rogali se je dolg star plešast jud. »Kake čudeže, he, kake čudeže? Sama goljufija!«

»Ni res! Jaz sem bil v Kani strežnik na gostiji svojega svaka Baruha; jaz sem vodo zajemal in vem, kaj in kje sem zajel. Sveti čudež božji, pravim, je bil! Sveti čudež božji!« je zatrjeval naglas postaren golobrad človek.

»In kaka je to modrost, ki mu je neki dana! Sam napuh ga je, tega sanjavca!« je vpil drug očanec.

»Molči, Levi, molči! Janez, sin Caharijev, sam se je ponižal pred njim, in ga imenoval večjega od sebe. Naravnost Mesija ga je imenoval. Jaz sem bil takrat doli na brodu pri Jerihi in sem tega pri-

ča pred Bogom in ljudmi!« zatrjuje hakim Andreja, resen mož z dolgo črno brado.

»Ah, kaj, Mesija! Ali ni tesar, sin Marije? Ali niso njegovi sorodniki tu pri nas? Tak Mesija bi bil jaz tudi lahko!« je govorila zavist zopet drugega someščana.

»Bil bi ti Mesija, samo brez čudežev, ki so se zgodili pri njegovem krstu ob Jordanu!« je odgovoril prejšnji črnobradi govornik in se zaničljivo obrnil v stran.

Kratek molk.

Pa zopet reče nekdo:

»Zakaj, če je tako, pa ni že prej nastopil? Saj ima vendar že 30 let!«

Ta ugovor se je zdel vsaj malo opravičen črnobradcu, ki zopet mirno odgovarja:

»Dobro je počakati z važnimi zadevami! Mladeniču bi nikdo tako ne verjel. Drugače pa je, kakor vidimo, če govori skušen mož.«

Sinagoga nazareška je stala precej na višini; po ulici so prihajali vedno novi molivci navzgor.

»Jezus ben-Juzuf prihaja!« je zavpil otročaj, in celi trop vrstnikov se je zagnal vstran gledat prihajajočega.

Priprosta in vendar tako čudovita prikazen! Velik, krepak mož, oblečen v belo haljo, prepasano s širokim pasom. Čez rame mu visi še dandanes v deželi navadni in neizogibni široko - progasti plašč (abaj) iz kameline dlake; glava je ovita z višnjevo ruto, ki je pritrjena s priprostim obročem, spletenim s kameline žime. Obličje je milo, prijazno; oči modre; brada dolga in svetla. Rekli so mu »sanjavec« zaradi njegove navade, včasih tudi pri delu malo odnehati in se zamisliti bogve kam v nedozirne daljave. Odkar pa se je vrnil z božje poti od Jordana, je zgignila z njegovega obličja vsa sanjavost. Postava vzravnana, jasen pogled, z odločnostjo v obrazu, katere smo vajeni le pri velikih moških in pred važnimi podjetji, — tako ga je sedaj občudoval someščanov dobromisleči del. In dasi ni pahal nobene domačih niti tujih visokih šol.

se ga je nehote ljudstvo navadilo imenovati »rabi« (učenik).

Gruča mož je odstopila s ceste, kot bi mu hotela delati prostor, pa tudi on je krenil malo vsfran in pozdravil: »Salem alejkum!« (Mir z vami!) — »Alejk'!« odgovoril je nenavadno glasno star suhi žid. Za daljše pogovore ni bilo več časa. Ura molitve v shodnici se je pričela.

Spredaj na vzvišenem prostoru je molil naglas navadno molitev, da bi že kmalo prišel Odrešenik, ki si v imenu svojega ljudstva podvrže celi svet. Može, ki so v pritličju sedeli v visokih klopeh, so molivcu naglas pritrjevali; tudi z galerij, kjer se je zbralo ženstvo, se je slišalo glasno vzdihovanje. Dolgo so trajale molitve in šum pritrjevanja, vzdihovanja, glasno ihtenje je naraščalo. — Po končanih molitvah je bila navada brati in razlagati odlomke iz Mojzesovih bukev ali iz prerokov. To pa ni bila redna dolžnost predstojnika molivnice, zglasil se je k branju lahko tudi kdo drugi v postavi dovolj izveden mož. Danes so se obračali pogledi vseh na sina Marijinega. Toliko se je že govorilo o njem, slavilo ga in mu v duhu ugovarjalo, da je bila opravičena občna želja ga slišati. Naglas pa spregovori s hripavim glasom stari žid:

»Zdravnik, ozdravi samega sebe! Kar smo slišali, da si delal v Kafarnavmu, delaj tudi tukaj v svoji domovini! Nam, — nam si dolžan v prvi vrsti odgovora!«

Tako izzivan vstane Jezus v znamenje, da hoče govoriti. Shodniški služabnik položi preden pisma Izaija preroka, dolg, laket širok kos pergamentnega platna, na obeh koncih namotanega na pozlačene palice in tako zloženega. Jezus le malo odviije levi konec, potem bere:

»Duh Gospodov je nad menoj;

ker Večni me je mazilil in me poslal oznanovat blagovestje ubogim;

poslal me je ozdravljat bolna srca;

oznanjat jetnikom svobodo in zatiranim odrešenje;

napovedovat leto milosti Večnega in dan povračila našega Boga.«

In ko zavije zopet sveto knjigo in jo molče izroči služabniku, se vsede; vseh oči v shodnici so obrnjene vanj. In začel je govoriti:

»Danes je dopolnjeno to pisanje v vaših ušesih!«

Mirno, prepričevalno mu je tekla razlaga. Mnogi so nepremično zrl v govornika; oni pa, ki so mu bili iz neumnosti ali le nahujskani že prvotno nasprotniki, so se začeli posmehovati.

»Čudeže, — čudeže hočem videti!« vpil je eden.

»In sicer take čudeže, kakor si jih delal v Kani,« je govoril drugi.

Hrup je nastal vedno hujši; Jezus je že precej časa molčal. K gruči mirnih mož, ki so že stali pripravljeni za odhod, se je obrnil z lahkim nasmehom:

»Resnično vam povem, da noben prerok ni prijeten v svoji domovini!«

»Pa idi, — od nas idi!« je vpila družal.

»Pojdem in se ne vrnem več. Glejte, prišli bodo narodi od izhoda do zahoda in bodo sedeli pri mizi v kraljestvu mojega Očeta vekomaj, otroci luči, potomci in seme Abrahamovo pa bo zavrženo!«

»Kaj? kaj? Mi, izvoljeno ljudstvo, mi zavrženi?!« Nastal je nepopisen hrup v shodnici. Sledeči prizor pa nam opiše evangelist:

»In vsi v shodnici, ko to slišijo, se silno razjeze. In vstanejo, in ga izženejo iz mesta in ga peljejo na rob gore, ob kateri je bilo sezidano njihovo mesto, da bi ga doli pahnili. On pa gre sredi med njimi in odide.« (Luk. 4, 30.)

Glejte, hinavce! V shodnicah učijo, da po Mojzesovi postavi pravoveren jud v soboto ne sme pod smrtnim grehom iti dalje kakor 1800, k večjemu 2000 komolcev t. j. četrť ure hoda, ti so pa šli danes celo uro daleč tje ven na »Prepad«. V slepi strasti so pozabili na Mojzesovo postavo. Krščansko sporočilo pa je do današnjega dne vestno ohranilo spomin nesrečnega onega kraja. (Dalje.)

Kdo je kriv?

Goreč župnik, ki je dostikrat priganjal svoje farane, naj bi pristopali pogosto k sv. obhajilu, ni mogel doseči pravega uspeha. Trudil se je na vse načine, prirejal razne cerkvene slovesnosti, da bi poživil ljubezen do Najsvetejšega, toda zdelo se je, da brez uspeha. Ljudje so se izgovarjali: »Pri nas je taka navada, da gremo v adventu in pa za velikonoč k spovedi in sv. obhajilu.« Nekoč je župnik v cerkvi zopet živo slikal korist in srečo pogostnega sv. obhajila, potem je pa pristavil: »Jaz vas, dragi farani, nekoliko opravičujem, da se ne morete odtrgati od stare, škodljive navade, toda vi« — tako je nadaljeval s pretresljivo in gromečo besedo, — »vi mrtvi, ki ste tukaj zunaj na pokopa-

lišču pokopani, vi ste krivi, da se naša občina tako malo udeležuje sadov odrešenja. Nesrečni očetje, nesrečne matere, ki so vaša trupla že zdavnaj strohnela v mrzli zemlji, vas tožim pred vsevednim Sodnikom, vi ste krivi, da se je ta razvada vpeljala. Vi ste krivi, da žive vaši sinovi in hčere v mlačnosti in brezbriznosti za svoje zveličanje, da ne uporabljajo najboljšega pomočka zoper greh: pogostnega prejemanja svetih zakramentov, da žive v nevarnosti večnega pogubljenja . . .«

Te besede so tako učinkovale, da so po pridigi ljudje šli k župniku in prosili: »Gospod župnik, lepo prosimo, da bi ne dolžili več naših rajnih, saj se bomo poboljšali!«

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

(Dalje.)

6. Trnjev plot pred ušesi.

Sam dragi Bog pravi enkrat v sv. pismu (Sir. 28, 28): »Zagradi strnjem svoja ušesa, hudobnega jezika nikar ne poslušaj!« Ker je pa trn le trn in ni nič prijetno, trnjev plot delati, ti hočem pri tem delu, dragi bogoljub, malo pomagati. Poslušaj!

Čut sluha je roparskega plemena, in če ga ne ukrotiš, te pahne lahko tudi v smrtne grehe, tudi v večni prepad. Le ogledva si malo njegove navade, pa boš videl!

1. Najbolj in najraje vleče na ušesa, kje bi se dalo kaj slišati, kar Bog prepoveduje v šesti zapovedi. Že otroka žene rado v tako družčino, kjer se kaj takega govori. O starši, varujte svoje otroke otroške in odrasle slabe družčine! Fantje, ali ni res, da se takrat največ grdega sliši, ko se ponočuje? Glej, ne spovednik, ne pridigar, že sama vest ti prepoveduje ponočevanje! In ti, ki si pri vojakih, proč od tovarišev, ki se jim vliva gnojnica iz ust! Če si med delavci, de-

lavkami, ki se ne znajo drugače zabavati, kakor z nedostojnimi, dvoumnimi šalamki, ali strani od njih, če moreš, ali jih oštej in zabrani take pogovore, če moreš, ali napelji besedo na kaj drugega, ali se pa potruji na druge reči misliti, moli v srcu k prečisti Devici, k angelju varihu, in glej, da prejkoprej prideš proč od takih ljudi! Dekle, kaj imaš opraviti v fantovski družčini, kjer si v nevarnosti, da marsikaj slišiš, kar se bo vleglo kakor slana na lilijo tvojega srca? In kaj hodiš s prijateljico, ki je ohlapnega in nečistega jezika? Proč od take kače! — »Kaj pa gledišča, gospod?« — Če se igra kaj dvoumnega, čisto posvetnega, vprašaj svojo pamet, ali more biti tedaj gledišče šola popolnosti? Navadno se vtisne globoko v srce, kar se v gledišču vidi in sliši, kajti vsi, tisti, ki je igro spisal, tisti, ki jo igrajo, in tisti, ki imajo vse pripraviti, da se igra: vsi ti se potrudijo, da prirede vse kolikor moči lepo. Kadar se torej igra kaj nedostojnega, dvoumnega, posvetnega, se oblečejo te nedo-

stojne, dvoumne in posvetne reči v najlepšo obleko, kar jih imajo, in to je za naše srce velike nevarnosti. Premisli to in lahko boš spoznal, kako ti je soditi o glediščih.

Drugič je za sluh ena najlepših muzik, kadar sliši kaj slabega o svojem bližnjem, najsi že bo od opravljalcev ali pa od obrekovavcev. Neki svetnik pravi, da bi ne bilo na svetu ne opravljalcev ne obrekovavcev, če bi ne bilo takih ljudi, ki jih radi poslušajo. Kdor z veseljem posluša tako govorjenje, greši. Kdor bi tako govorjenje lahko preprečil pa tega noče storiti, greši. In kdor za tako govorjenje kaže zanimanje, opravljalca oziroma obrekovavca celo izprašuje, kako in kaj in kje in kod, ta je celo sam kriv takega govorjenja in greši še bolj. Verjemi mi, dragi bogoljub, da ne boš imel nikdar miru v srcu, če boš rad verjel opravljalnim osebam. Sumničenje drugih, krive sodbe o njih, mržnja do njih, zaničevanje bližnjega, jeza do njega, prepir in sovraštvo — vse to in veliko drugega ti ne bo dalo nikdar priti do tistega srčnega miru, ki je potreben, če hočeš, da Bog stanuje v tvoji duši.

Ako torej v tvoji pričujočnosti potegne kdo register zoper osmo božjo zapoved, tedaj mu ali kar v obraz povej, da take muzike nečeš poslušati, ali pa potegni ti za drugi register — napelji pogovor na kaj drugega — ali začni braniti osebo, katero hočejo črez zobe vleči (če se ni bati, da jo vsled tvojega zagovarjanja še bolj ne zmrcvari), ali pa če vse drugo nič ne pomaga in če ne moreš drugače, naredi prav pošteno šobo, tako da bo opravljalcev ali obrekovavcev takoj spoznal, da njegova lajna ni za tvoja ušesa. To sredstvo nam priporoča samo sv. pismo, ki pravi (Preg. 25, 23): »Sever od žene dež, temen obraz pa opravljaliv jezik.«

Tretjič se pa sluhu prav posebno prilagajo tudi sladke besede priliznjencev in hvalopevcev. Ali medtem, ko mu bijejo take besede veleprijetno na uho,

jih v srcu hlastno požira napuh, ki se oh taki tečni hrani kaj hitro redi. Kakor strupena slana pa padajo te besede iz ušes na ponižno vijolico v srcu in jo more in trgajo, rujejo, da je joj! Dragi bogoljub, če ti je mar ponižnosti, potem ne trpi, da bi se ti kdo prilizoval ali te hvalil. Hvala je zelo težka jed in malo želodcev je tako zdravih, da jo morejo brez nevarnosti prebaviti; največji svetniki so se je vedno skrbno ogibali. Tudi drugih ne hvali, kadar so pričujoči, pač pa rad, kadar so odsotni.

Četrtrič sluh rad potegne s socialnimi demokrati in z zasramovavci vere in duhovnikov in je sploh že sem iz paradiža skozi in skozi anarhistično nadahnen. Zato proč, dragi bogoljub, od ljudi, ki govorijo zoper sv. vero. Včasih ti bo obležal en sam ugovor zoper vero, ki si ga ne znaš razrešiti, dolgo časa kakor pekoč ogorek na dnu srca in ti bo storil mnogo škode. Ne poslušaj blativcev duhovnikov! Najprej boš tako izgubil spoštovanje do duhovnikov; potem se jih boš začel ogibati, kedar bi moral v cerkev k pridigi; potem boš opustil spoved, potem sv. maše — in če ne hodiš več k studentem vere in milosti, odkod naj ti vere v srce, posebno močne, žive vere.

Varuj se sploh vsake družčine, kjer se kaj govori zoper te ali one božje zapovedi, zoper te ali one čednosti. Besede sv. pisma ostanejo vedno resnične: »Slabi pogovori pokvarijo dobro vedenje« (1. Kor. 15, 33). Ko je rimski vojskovodja Tit vzel z naskokom Jeruzalem, je vojakom prepovedal, da krasnega in bogatega templja ne smejo zažgati in razrušiti. Ali ker se je nekaj Judov še iz templja branilo proti prodirajočim Rimljanom, je eden vojakov splezal do visokega okna in zagnal gorečo plamenico med leseno tramovje templja. Zdaj je začelo goreti in čez nekaj časa ni ostalo od prej tako krasnega templja nič drugega kakor žalostne osmojene razvaline. Pazi, dragi bogo-

ljub, da se tudi tebi kaj podobnega ne pripeti, ako nimaš čuta sluha dovolj zastraženega: ubrani pristop do tega čuta vsakemu sovražniku, ki bi ti hotel skozi uho vdreti v dušo in pustošiti in razdejati tvoj tempelj Sv. Duha!

Z druge strani pa poslušaj rad, kar koli more biti tvoji duši v prid. Kakor poslušanje slabih pogovorov pustoši in razdeva dušo, tako je poslušanje dobrih besedi in razgovorov duši v veliko korist, v hrano in izpodbudo.

Poslušanje božjih blagovestnikov je vtilo vero v poganse, tudi v naše slovanske narode. Koliko se jih je že tudi v krščanstvu izpreobrnilo, da so postali popolni in svetniki, ko so poslušali besedo božjo. Dragi bogoljub, poslušaj rad besedo božjo, hodi redno in rad k pridigam! — Ne reci: »Saj lahko doma kaj pobožnega berem!« Vse drugačno moč ima do srca živa beseda kakor pisana in brana. In besedo božjo v hiši Gospodovi spremljajo vedno posebne milosti, ki ti jo skrbno vsajajo v srce in zalivajo, da obrodi obilnega sadu. — Ne reci: »Bi že, pa imamo takega gospoda, da ne znajo nič kaj lepo povedati.« Dasi je ta-le izgovor včasih zelo šepav, pa denimo, da je resničen, in kaj sledi iz tega? Zavoljo trde lupine nočeš jedra. Ali je to pametno? Veverica pregloda lupino, da pride do orehovega jedra, ptič prekljuje še tako trdo luščino, da pride do semena, ti pa s svojo pametjo

nočeš predreti do božjih resnic, ki se skrivajo za morebiti malo prikupljivo zunanjostjo. — Ne reci: »Saj nič novega ne povedo! Kar pridigajo, sem že sto in stokrat slišal!« Tudi kruh vsak dan ješ, piješ kavo in juho, če si bolj gosposke sorte, pa se ne naveličaš. K pridigi se ne gre zato, da človek kaj novega sliši, ampak da po božji besedi boljši postane.

Tudi drugače se rad pogovarja o pobožnih rečeh. Godilo se ti bo pri tem, kakor tistima dvema učencema od velikonočnega ponedeljka: ker sta se o Jezusu pogovarjala, je prišel Jezus med nju. In ko so se še naprej menili o Jezusu, se jima je srce vžgalo prav močne ljubezni do njega: »Ali ni bilo najino srce goreče v nama, koje po poti govoril?« (Luk. 24, 32). Sv. Ignacij je v pogovor z nekim španskim plemičem pogosto vpletal Jezusovo besedo (Mat. 16, 26): »Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, pa svojo dušo pogubi?« In tako globoko so se te besede vsadile plemiču v srce, da se je izpreobrnil in postal veliki svetnik — sv. Frančišek Ksaverij.

Torej močan, bodeč trnjev plot pred ušesa pred hudobnimi jeziki, ali odpr širok vhod v uho in v srce božji besedi in dobrim pogovorom, potem ti bo čut sluha dober služabnik v dosego popolnosti.

Dr. Ant. Zdešar.

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Sklep 3. vadb je dosti ugoden. Došlo je več odgovorov ko pri 2. vadbi — nekoliko jih še pride — in ti odgovori so splošno dobri, nekateri imajo izvirne misli in nazore izražene.

Posnetek iz njih postavimo v list.

1. Katere časti in službe je opravljal sv. Jožef v sv. družini?

Sv. Jožef je bil ženin Marije D., po slovesni poroki njen zakonski mož, in kot tak je bil njen varih in spremljevalec na zemlji.

— Bil je tudi rednik Jezusov, in pred postavo njegov oče; skrbel je zanj, ga spremljal in varoval, kjer je bilo treba. — Tudi je bil gospodar sv. družine, njen varih in pomočnik.

Vse te službe je opravljal sv. Jožef zvesto, iz čiste ljubezni do Jezusa in Marije.

2. Kako izvršuje zdaj sv. Jožef to varstvo v sveti Cerkvi?

Sv. Jožef še vedno varuje Jezusa in Marijo. V nebesih tega ni treba, pač pa na zemlji. — Jezus kot Bog je povsod pričujoč, ven-

dar je pa na zemlji še na prav poseben način v zakramentu sv. R. Telesa; kot glava skrivnostnega telesa sv. Cerkve, kjer so udje vsi oni, ki so z Jezusom v veri in ljubezni združeni. — Pričujoč je Jezus v Cerkvi tudi v svojih namestnikih, rimskem papežu, škofih in duhovnikih; saj je rekel: »Kdor vas posluša, mene posluša« itd. Na neki način je Jezus pričujoč tudi v svetih rečeh, v podobah, slikah, knjigah in napravah sv. Cerkve, v njenem nauku in obredih.

Vse to je na zemlji izpostavljeno raznim nevarnostim žalitve in oskrumbe; tukaj je torej varstvo potrebno. Res da so odločeni za to posebni varuhi izmed ljudi, vendar je potreben še en višji, močnejši varuh, ki je nad vse te druge varuhe postavljen, da nadomešča njih pomanjkljivosti. V ta namen je izvolila sv. Cerkev sv. Jožefa za svojega varuha na zemlji, da jo z mogočno roko varuje in brani na zemlji.

Podobno kot Jezus prebiva tudi Marija med nami na zemlji; tudi za njeno čast in veljavo je varstvo sv. Jožefa potrebno in izdatno.

3. Katere dežele časte sv. Jožefa kot deželnega patrona?

Te so: Štajarska, Koroška, Kranjska in Primorska, torej vse slovenske dežele; tudi severna Tirolska.

4. Kdaj posebno potrebuje človek pomoči sv. Jožefa; kako si jo zagotovimo?

Pomoči sv. Jožefa potrebuje človek večkrat v življenju, zlasti ob smrtni uri in kot duša v vica. — Pomoči sv. Jožefa potrebujemo v življenju vselej, kadar smo v nevarnosti izgubiti Jezusa in Marijo; torej v nevarnostih izgubiti sv. vero, nedolžnost, poštenje. Take nevarnosti so slabe družbe, slabi listi, priložnosti za greh in pohujšanje. Velika sreča je za naše slovenske pokrajine, da imajo sv. Jožefa za svojega patrona. Častimo ga prav lepo, in nevarnosti verskega in nravnega propada bomo odgnali in premagali. — Zlasti ob smrtni uri človek potrebuje pomoči sv. Jožefa. Tako srečne smrti kakor sv. Jožef pač ni imel še noben človek na zemlji, saj sta mu Jezus in Marija vidno in osebno na strani stala in ga tolažila. Zato je sv. Jožef vesel, če ga blagrujemo zavoljo te njegove sreče, in je vedno pripravljen tudi nam priti na pomoč, če ga zaupno kličemo.

— Tudi v vica. ne pozabi sv. Jožef svojih častivcev; vso svojo veljavo porabi pri Mariji in pri Jezusu, da so kmalu rešene.

To pomoč za vse potrebe si zagotovimo najbolj s ponižno in zaupno prošnjo. »Prosite in se vam bo dalo,« to velja tudi pri sv. Jožefu. Poleg prošnje pa je še treba resno paziti na to, kar nam Bog naroča po naši vesti, angelu varihu, spovedniku itd., in pa hitra, natančna pokorščina. Tako je ravnal on sam, to je veljalo v sv. družini, in tega pričakuje tudi od svojih varovancev.

5. Sv. Jožef, varuh krščanske omike. — To misel so naši sotrudniki z veseljem sprejeli in z razlogi podprli. Gotovo bi bila krščanska omika popolna, ko bi živeli mi po izgledu sv. družine; in kdo more bolje to preskrbeti kakor sv. Jožef, ki je bil gospodar tej družini na zemlji. Zato izročimo danes vso našo »šolo krščanske omike« v varstvo sv. Jožefa in ga prosimo, da nam pomaga jo srečno dokončati.

Četrta vadba.

Primerjajte slovesni sprevod Jezusov v Jeruzalem na cvetno nedeljo in Jezusovo obsodbo pred Pilatom na veliki petek. (Glej Zgodbe sv. pisma na straneh 438—42 in 566—82.) Potem razložite:

1. Kaj je nagibalo množice, da so napravile Jezusu cvetno nedeljo tak slovesen sprevod v Jeruzalem?

2. Kako si razlagate to veliko izpremenco, da so te množice veliki petek kričale nad Jezusom: »Proč ž njim! Križaj ga!«

3. Kje so bili veliki petek prijatelji Jezusovi in vsi oni, katerim je dobrote delil?

4. Kaj se učimo iz tega za naš čas in naše razmere?

Opomba. Prosimo vodstva in predstojništva Marijinih družb in krščanskih društev, da nam pomagajo pri snovanju krščanske omike najprej s tem, da poskušamo odpraviti izmed nas tiste reči, ki niso ne Bogu v čast, ne nam v pohvalo.

I. poizkus. Preglejte vse kapelice, znamenja, križe, podobne na očitnih prostorih, ob cestah in potih, na hišah itd. — Zapišite si vse, kar vam ni všeč in potem se posvetujte med seboj, kako bi se dalo popraviti. — Vse kar srečno izpeljete, sporočite v »Bogoljubovo šolo«.

Armada sv. križa.

Katero stvar med živimi bitji naj imenujem revnejšo, kakor je novorojeno dete? Majhno in neokretno pride na svet; umreti bi moralo, ako bi ne imelo matere, ki vidi in najde v skrbi za dete svojo srečo in veselje. To je Bog tako uredil. Dete in mater je zvezal z vezjo, ki je močnejša nego smrt, z vezjo ljubezni. Da, tudi, ko ju smrt loči, ne raztrga s tem vezi ljubezni. Kolikokrat gre otrok vun na tihi kraj, kjer mrtvi počivajo! Tam poklekne ob grobu, ki krije truplo njegove matere: tam se živo spominja vseh dobrot, ki mu jih je delila materina ljubezen; ob grobu se uči hvaležnosti, ob grobu moli najzbranejše. Vsakemu dobremu otroku je materin, je očetov grob svet kraj.

Pred skoraj dvatisoč leti je daleč tam na vshodu, v deželi, katere bregovi se kopljejo v morju, umrl mož, ki nam je več nego oče in mati: zakaj od njega imamo več kakor samo življenje telesa, on nam je dal tudi življenje duše. Vez ljubezni med njim in nami je večja in mora biti večja, kakor je med očetom, materjo in otrokom. Ta mož je iz nebes prišel: Jezus Kristus, učlovečeni Bog, ki pa je svoj grob našel med človeškimi otroki.

Umevno je, da vsako verno srce časti in hrepeni, da bi tudi drugi častili grob, v katerem je Gospod počival, skalo, na kateri je izkrvavel, dupljino, kjer je bil rojen, hišico, kjer je človek postal. Te kraje, te predmete ima za nepremakljive mejnike, ki kažejo pot ljubezni, po katerem je božji Sin hodil na zemlji.

Ljubezen Zveličarja je v času poganstva ohranila spomin na te svete kraje, ljubezen jih je okrasila z lepimi stavbami, potem, ko je krščanstvo premagalo in zatrla malikovanje, ljubezen je gnala stotisoče v ono deželo rešit Gospodov grob, potem ko je padel v roke nevernikov.

Ne ravno dolgo, komaj 80 let, je katoliška cerkev bila posestnica svetih kra-

jev v Palestini; krščanski križarji so morali oditi, kolikor jih ni kri prelilo za svetišča, mohamedanski Arabci so se polastili biserov naše svete vere in Cerkve. Božja previdnost pa je čula nad temi svetimi kraji in ni pripustila, da bi bili otroci božji popolnoma zgubili dedščino svojih očetov.

Božji ljubljenelec, sveti mož, Frančišek Asiški, je prišel tudi v Palestino ter tamkaj pustil nekaj svojih bratov, ki naj bi bili skrbeli in delali kot dušni pastirji med ondrotnimi kristjani, posebno med vojaki križarji.

Ko je padla zadnja krščanska trdnjava v Palestini, Ptolomajda, mesto ob morju, tedaj so vojaki križarji in z njimi duhovniki zbežali na ladje, ki so jih odvedle na varni otok Malto. Zadnji jeruzalemski patrijarh je na tem begu, ko se je peljal s čolnom na ladjo, vtonil. S tem begom vojakov in duhovnikov je bilo konec križarske in krščanske oblasti v Palestini.

Kaj pa krščanska vera? Ali je bilo sedaj tudi te konec v sveti deželi? Po človeško bi je bilo moralo biti konec, ker je zgubila oznanjevalce in branilce. Toda tega Bog ni pripustil. Vsi duhovniki niso ubežali: sinovi svetega Frančiška so ostali na skrivnem tam; slej kakor prej so čuli nad Gospodovo čredo; zdaj tu, zdaj tam je tega in onega frančiškana kri napojila isto zemljo, ki je pila Jezusovo kri.

Sedem sto let so ti duhovni križarji, frančiškani, že na častni straži ob grobu Gospodovem in drugih svetiščih. Nepopisljivo je, kar so v teku stoletij morali prebiti; nad 2000 je med njimi mučencev, zapisanih v kroniki frančiškanske kustodije o sveti deželi.

Mnogo papežev, med njimi Leon XIII., je slovesno pričalo, da se varuhi božjega groba nikdar niso dali oplašiti in odvrniti, da ne bi zvesto čuli nad tem, kar jim je sveta Cerkev izročila v varstvo.

Mnogostranske so dolžnosti varihov svete dežele: na kratko jih hočemo omeniti.

Vzdrževanje in oskrbovanje 55 svetilišč, h katerim prihajajo vedno nova, jim je izročeno. Dušno pastirstvo imajo v 28 župnijah, 18 misijonih in 34 kapelah nad več kot 73. tisoči duš. Pridigujejo v 12 jezikih; svoj delokrog imajo raztegnjen čez Palestino, Sirijo, otok Ciper, Armenijo, Carigrad, Egipt. 58 farnih in misijonskih šol sami vzdržujejo, otrokom morajo večinoma preskrbeti tudi hrano in obleko. Okolo 200 otrokom sirotam skrbe za odgojo, živež in nadaljnjo življenjsko preskrbo. Revežev je v Palestini več nego premožnih ljudi: revežem dajejo v približno 400 prostorih brezplačno stanovanje. Bolniki reveži dobe zdravila zastoj v frančiškanskih lekarnah. Devet gostišč za romarje brez razlike narodnosti in vere vzdržujejo na svoje stroške. V zadnjih sedmih letih je kustodija svete dežele sezidala devet cerkva in kapel in dvoje šol v Betlehemu za deklice in v Nazaretu za dečke.

To so stroški v delu in denarju, ki tem bolj rastejo, čim bolj se drugoverci, razkolniki protestantje in judje prizadevajo tal pridobiti v škodo katoliški Cerkvi.

Odkod jemljo varihji za vse te ogromne potrebe denar? Začetkoma so kralji, so krščanske vlade preskrbele ta sredstva. Velikodušni siciljski kralj Robert je bil prvi, ki je za drag denar kupil od turških sultanov pravico, da smejo frančiškani oskrbovati kristjanom svete kraje. Tudi drugi vladarji so radodarno podpirali varihe božjega groba. Ščasoma se je gorečnost ohladila. Nato so različni papeži v dosedaj 60 apostolskih pismih trkali na srca vernikov in jih vabili, naj bi s prostovoljnimi doneski, z miloščino pomagali svetim krajem.

Z vednostjo Leona XIII. in z njegovim priporočilom je v novejšem času mnogozaslužni generalni komisar svete

dežele na Dunaju, P. Franc Sal. Angeli ustanovil bratovščino armade sv. Križa.

Namen te bratovščine je ohranjenje in dostojno oskrbovanje, oziroma zopetna pridobitev svetih krajev in podpiranje varihov božjega groba pri njihovem velikem delu. Ta namen hočejo udje armade sv. Križa doseči z dvojnimi sredstvom, namreč: z molitvijo in miloščino.

Vsak ud moli en petek, katerikoli v mescu, enkrat pet očenašev, češčenamarij, čast bodi, v čast peterim Gospodovim ranam in pristavi tej molitvi zdihljaj: »Molimo te, Gospod in te hvalimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil«.

Dalje vsak ud vsako leto dá nekoliko miloščine za namene varihov božjega groba. Vsak, tudi najmanjši dar se hvaležno sprejme.

Duhovne dobrote, ki so jih udje armade sv. Križa deležni, so sledeče:

1.) Papež Pij VI. je z apostolskim pismom z dne 31. julija 1778. določil, da so udje te bratovščine deležni zaslužnjak.

a) vseh svetih maš, ki se darujejo na krajih našega odrešenja. (Po zadnjem izkazu kustodije svete dežele je bilo lanske leto branih na svetih krajih Palestine nad 25 tisoč svetih maš za dobrotnike svete dežele.)

b) vseh molitev, zatajevanj, spokornih del, težav, romanj in drugih dobrih del, ki jih opravljajo varihji božjega groba, tamošnji domači in tjakaj romajoči katoličani.

2.) Papež Leon XIII. je udom armade sv. Križa podelil:

I. popolni odpustek sledeče dni:

1.) O Božiču, na dan rojstva Gospodovega; 2.) o Veliki noči, na dan vstajenja Gospodovega, ako prejmejo svete zakramente in molijo v cerkvi v papežev namen; 3.) ob smrtni uri, ako prejmemo svete zakramente, ali če to ni mogoče, vsaj presv. Ime Jezus z usti ali tudi le v srcu izgovore ter umro vdani v voljo božjo; 4.) vsi pospeševavci pa, ki nabirajo ude za to bratovščino in miloščino

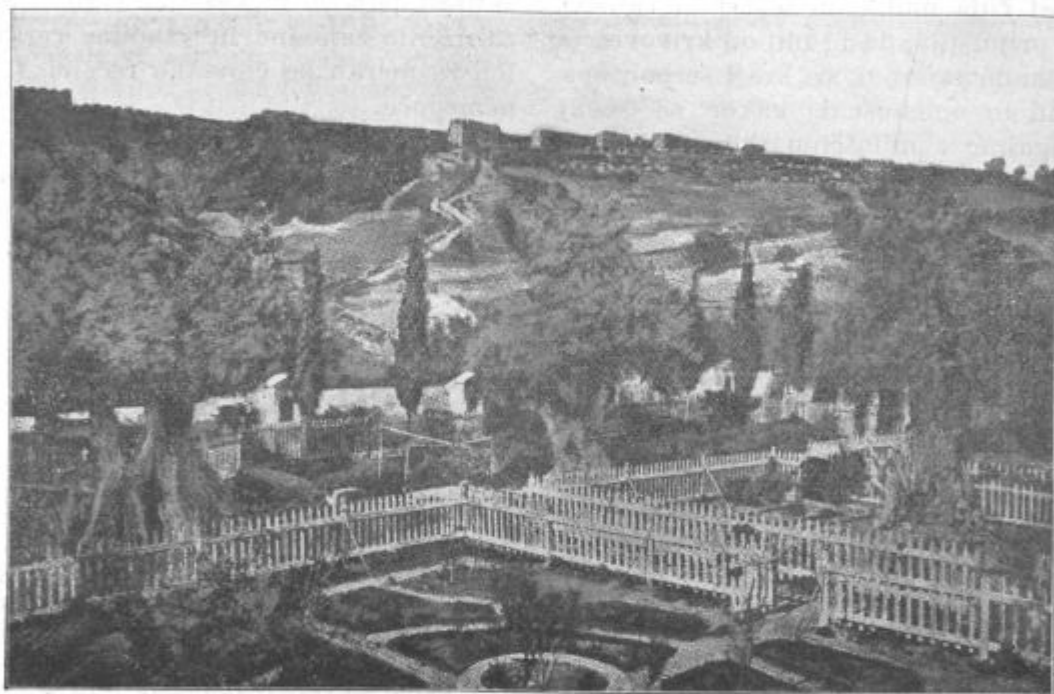
za sveto deželo, morejo tudi še dobiti popolni odpustek: a) v praznik Obrezovanja Gospodovega, to je na novega leta dan; b) v praznik Marijinega vnebovzeta, pod navadnimi pogoji.

II. nepopolni odpustki:

Vsi udje se udeležijo nepopolnega odpustka 7 let in 7 kvadragen (ena kvadrigena pomeni 40 dni), kadarkoli molijo pobožno in skesano 5 očenašev, češčenamarij in čast Bogu v čast peterim ranam Gospodovim.

Dne 1. oktobra 1909 so sedanji papež Pij X. odobrili in potrdili dekret, izdan od sv. kongregacije za redovnike, s katerim se vnovič priporoča nabiranje milodarov za sv. deželo. (Glej acta sedis apost. 15. sept. 1910.)

V svrhu olajšanja pri pobiranju miloščine imenuje generalni komisarijat za sv. deželo na Dunaju s posebno diplomom pospeševavce in pospeševavke, ki nabirajo ude za armado sv. križa in miloščino. V letošnjega »Bogoljuba« I. številki je bilo naznanjeno, da je P. Jeronim

Vrt Getzemani.

III. škofom in mašnikom:

Škofje, ki v svojih škofijah ukažejo pobiranje miloščine na veliki petek v prid sv. deželi, in duhovniki, ki svojim vernikom to dobro delo priporočajo ter nabrano miloščino pošljejo generalnemu komisarijatu svojega kraja, dobe s tem pravico, blagoslavljaliti križe z odpustki za sv. križevi pot podeljenimi ter sprejemati v bratovščino pasa sv. Frančiška po potrjenem obrazcu. Tako je določila kongregacija za sv. obrede v Rimu dne 26. junija 1894.

Knoblehar, frančiškan v Ljubljani, glavni poverjenik za armado sv. križa med Slovenci. On sprejema vsa naznanila, daje pojasnila, preskrbuje sprejem v bratovščino, pošilja sprejemne knjižice, društvene križce, sprejema in odpošilja generalnemu komisarijatu za sv. deželo nabrano miloščino, sploh posreduje med udi in glavnim vodstvom armade svetega križa.

Omeniti moramo še, da so pospeševavci te bratovščine deležni sv. maš, ki se v njihov duhovni prid še posebej bero

vsak teden enkrat: na grobu Zveličarjevem, v cerkvi Sv. Salvatorja v Jeruzalemu, v cerkvi Marijinega Oznanjenja v Nazaretu, v rojstni duplini v Betlehemu in na rojstnem kraju sv. Janeza Krst. v Ain Karim v sv. deželi.

Ako nate pozabim, Jeruzalem, naj bo pozabljena moja desnica! Tako so molili, tako so prisegali judje, ko so sedeli v sužnosti ob babilonskih rekah in jokali nad zgubo Jeruzalema. Naj li bo naša ljubezen do sv. mesta, do Gospodovega groba manjša? Pokažimo svojo ljubezen s tem, da molimo, naj bi božja previdnost čula nad temi biseri krščanstva in ne pripustila, da bi bili od krivovercev in mohamedanov ti sv. kraji še bolj onečašчени in opustošeni, kakor so sedaj. Pomagajmo z miloščino vzdrževati, kar ima sv. katoliška cerkev tamkaj še v svoji oblasti, pridobiti nazaj, kar je zgubila v teku stoletij ne samo na poslopjih,

zemlji itd., ampak tudi na številu katoliških duš.

V naslednjih številkah »Bogoljuba«, ki ga posamezne skupine armade svetega križa dobivajo brezplačno (glej sprejemno knjižico str. 7), bomo priobčili nekaj podatkov iz življenja pred kratkem umrlega frančiškana P. Egidija Geisler, Tirolca, ki je vse svoje redovno življenje prebil v Palestini. Bravci »Bogoljuba« se bodo sami prepričali, s kakimi težavami se morajo boriti varuhi božjega groba, ko čuvajo sv. kraje. Opisali bomo verske razmere med tamošnjimi razkolniki in skušali pojasniti, kje tiči vzrok, da je združenje zahodne in vzhodne cerkve v teh razmerah po človeško rečeno, skoraj nemogoče.

P. J. K.

V molitev se priporočajo umrli udje armade sv. križa: Jurij in Ana Bavec iz Šmarate pri Starem trgu; Terezija Majnik iz Volč na Primorskem.

Slovenci prvič v Sveti deželi.

(Piše urednik. — Dalje.)

Jeruzalem! Z veseljem smo poskakali iz vozov. Na kolodvoru so nas pričakovali in pozdravili: avstrijski konzul vitez Zefarovič, zastopnika patriarha jeruzalemskega in kustosa Svete dežele ter zastopniki menda vseh redov katoliških v Jeruzalemu. Iz ženskega samostana boromejk blizu kolodvora so nam vihrale v pozdrav zastave, ena celo slovenska ali hrvaška, redovnice pa so nam mahljale nasproti z robci in rokami.

Pred kolodvorom se je nabrala velika gruča. Začnemo se razporejati v procesijo: spredaj romarska zastava, potem ena skupina za drugo, vsaka s svojim križem, v sredi celega sprevoda Marijin kip, ki so ga nosili štirje mladeniči. — Pot s kolodvora v mesto je precej dolga. Kolodvor stoji popolnoma izven mesta, dosti na samem. Pred kolodvorom je pač precej hiš, a med kolodvorom in mestom skoro nič. Cesta napravi najprej mal ovinek, potem se spusti doli v dolino Hinom potem se zopet dviga proti mestu in jo zavije skozi jafska vrata v mesto. Na sijonski gori iz novega svetišča, ki nam

je stalo ravno nasproti, so nas pozdravljali zvonovi in nam vihrale zastave. Mi pa smo šli v lepem sprevodu pevaje v sveto mesto, — mesto, ki je bilo priča največjega dogodka na svetu, mesto trpljenja in smrti našega Boga.

Zares slovesen trenotek! »Glejte, gremo gori v Jeruzalem.« Te besede Gospodove se danes izpolnjujejo nad nami... Pogled na Jeruzalem in njegovo obzidje je resen, mogočen; občutki, ki se nam ob tem pogledu vzbujajo v duši, pa še bolj... Jeruzalem, ti sveti, ti slavni, ti čistiti, ti edini na zemlji! Mesto, od Boga izvoljeno in od Boga zavrženo; mesto blagoslova in mesto prokletstva božjega! Mesto, veliko v zgodovini človeštva — koliko mož se je zate borilo, koliko krvi si ti popilo!... Mesto največje, mesto usodno v zgodovini kraljestva božjega na zemlji! Mesto, s krvjo božjo napojeno, s solzami njegovimi porošeno, s smrtjo njegovo posvečeno, z vstajenjem njegovim proslavljeno — Jeruzalem, Jeruzalem, da te vendar vidimo!...

Daj mi, Jezus, da žalujem,
smrt, trpljenje preiščujem,
ki si, Jagnje, ga prestal,
grehe zbrisal, milost dal.

Jezus, daj, da tvoje rane
nas presunejo kristjane;
to trpljenje prebridko
naj pomoč nam v smrti bo!

Ta pesem trpljenja Gospodovega je donela iz naših vrst. Primernejše nismo mogli izbrati, da si obudimo občutke, ki morajo prešinjati vernega kristjana, ki se bliža mestu, v katerem je zanj trpel in dušo izdihnil njegov Odrešenik. — Ker je bila pot dolga (hodili smo pol ali celo tri četrt ure), smo zapeli po naši stari navadi litanije Matere božje. — Čimbolj smo se bližali mestu, tem več smo imeli gledavcev in poslušavcev. Stali so ob obeh straneh in nas radovedno opazovali. Ko prestopimo mestna vrata, smo najprej na precej prostornem trgu, na katerem je avstrijska pošta. Takoj nato pa pridemo v tiste ozke jutrovske ulice, kakršne so po celem notranjem mestu: na obeh straneh odprte prodajalne, pred njimi razstavljenega vse polno blaga, jestvin; štirje ljudje imajo ravno še prostora korakati vstric. Bližamo se vedno bolj cerkvi božjega groba. Tedaj zapojemo našo velikonočno: »Skalovje groba se razgrne...« Prav mogočno je donela po ozkih ulicah. Zavijemo jo parkrat iz ulice v ulico. Še en ovinek, — pa smo pred cerkvijo božjega groba. Pojoč zadnjo kitico smo korakali skozi vrata v častitljivo svetišče. Posebni občutki so nas obdajali, ko smo stopali po starem, svetem hramu, ki hrani v sebi največje svetinje in je priča najsvetejših spominov na svetu. Na desno Kalvarija, — kraj smrti Jezusove, na levo po malem ovinku — božji grob, priča njegove zmage in poveljanja... Občutki spoštovanja in svetega strahu, občutki veselja in hvaležnosti, da nam je dano hoditi po stopinjah, orošenih z Odrešenikovo krvjo. Kako srečni smo, da moremo izmed toliko vernih kristjanov in toliko naših rojakov ravno mi gledati, častiti in poljubljati ta najsvetejša mesta!...

Zavili smo jo na levo, pred božji grob. Tam so nas čakali njega varuhi, frančiškani. Prvo je bilo, da smo zapeli zahvalno pesem »Te Deum«. Zares primerno, dvakrat primerno! Prvič v zahvalo, da smo srečno končali tako dolgo pot, drugič v še večjo zahvalo, da nas je ta dolga pot pripeljala na to blaženo mesto, kjer smo zdaj — pred grob Gospodov, na mesto smrti in vstajenja učlovečenega Boga, našega Gospoda in Kralja,

Jezusa Kristusa, kateremu večna čast in slava, da nas je izvolil na tem mestu odrešiti!

Po zahvalni pesmi je navada, da vselej eden izmed frančiškanov nagovori in pozdravi romarje v njih domačem jeziku. Za to priliko so poklicali v Jeruzalem našega dragega rojaka P. Benigna, ki že mnogo let pase slovenske ovčice, katere so se zaletale doli v Egipt, Aleksandrijo in Kairo. Ker Egipt tudi še spada pod jeruzalemsko kustodijo (provincijo), je bil P. Benigen opravičen pozdraviti nas kot zastopnik domačih frančiškanov. Govoril je kakor je bilo tiskano v novembrovi številki lanskega leta na prvi strani. Ravnotam je tiskan tudi moj odgovor, s katerim sem se mu — kakor je običajno — v imenu romarjev odzval. Nato smo pa stoječ pred božjim grobom zapeli še eno velikonočno in s tem je bil sprejem končan.

Ker smo pa že pri cerkvi božjega groba in današnji »Bogoljub« prinaša tloris (načrt) te cerkve, in ker se ravno bližamo veliki noči, praznikom trpljenja in vstajenja Gospodovega, kar se je godilo vse ravno na mestu te cerkve, se pa še malo pomudimo pri njej. Oglejmo si nakratko ta načrt; pomagajo nam pri tem številke, ki so v tlorisu samem zaznamovane.

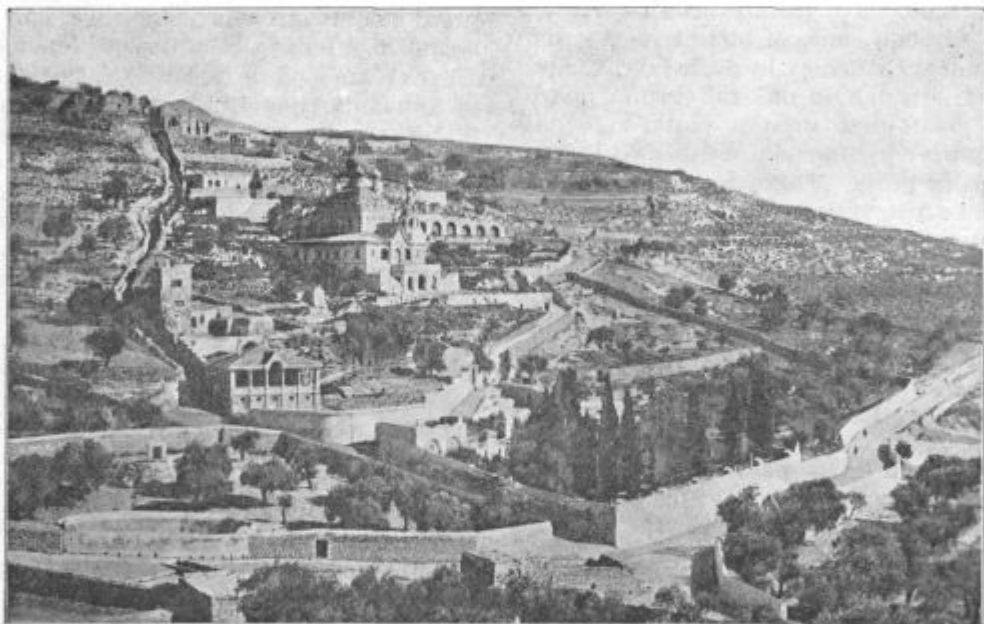
Cerkev božjega groba je stara; zidali so jo križarji. Ker se take stare stavbe že zaradi častitljivosti veliko ne popravljajo in ker je pri njej več gospodarjev, zato si ne smete misliti posebno bliščeče cerkve. Druge cerkve v Jeruzalemu (katoliške) so krasne; cerkvi božjega groba se pozna, da je stara. Kakor rečeno, ima tudi več gospodarjev. Vsaka krščanska ločina si želi pridobiti nekaj pravic pri njej; vse namreč spoznavajo in časte Jezusa kot svojega odrešenika. To je najboljši dokaz o resničnosti vere krščanske; ker vsi kristjani, kakor so si sicer različni, so v glavnem vendar edini.

Cerkev je sestavljena iz več raznih delov: Kalvarija in božji grob sta pod eno streho; toda Kalvarija je mnogo višja od druge cerkve; treba je iti po strmih stopnjicah do nje. Nasprotno so pa zopet druge kapele nižje kakor cerkev sama in treba iti do njih iz cerkve po stopnjicah doli, in sicer do prve kapele po enih, do druge, ki leži še nižje, še po drugih stopnjicah.

Zdaj pa prosim, pogledajte tloris cerkve na strani 115, da boste poznali posamezne dele cerkve. Pazite na številke, ki so zaznamovane v tlorisu: 1 je vhod, vrata, edina, ki vodijo v cerkev. 2 je kamen maziljenja. Tu so mazilili Gospoda — ko so ga nesli s Kalvarije v božji grob; tu gori vedno mnogo luči.

3 je kapela božjega groba; nekaka samostojna cerkva v cerkvi. Znotraj ima dva dela: prvi oddelek je angelska kapela, kjer se je angel prikazal ženam, ki so Jezusa iskale velikonočno jutro; na sredi nje stoji kamen, odvaljen od groba. V drugem manjšem delu je pravi grob, na njem oltar, na katerem se mašuje in smo menda vsi romarji-mašniki na njem maševali. Okoli kapele je v krogu 16 mogočnih stebrov, nad kapelo pa kupola, ki jo ti stebri nosijo. Št. 4 je sirška kapela. 5 je grški kor, tudi nekaka posebna cerkev v cerkvi. 6 je oltar sv. Magdalene, kjer se je Gospod tej spokornici prikazal v podobi vrt-

prostor 12, ki je kapela sv. Helene, katera je dala izkopati križ Gospodov in pozidati tukaj prvo cerkev. Iz te kapele se gre še nižje v 13, kjer je kapela najdenja sv. križa. Tukaj doli je bil baje zakopan in izkopen križ Gospodov. 14 je kapela, v kateri se hrani »steber zasramovanja«, na katerem je sedel Jezus, ko so ga s trnjem kronali in zasramovali. 15 in 16 je Kalvarija, na katero pa vodijo (tako od vhoda v cerkev na desno) od dveh strani strme stopnjice. »Kalvarija« je neka velika kapela, katero delita dva stebra v dva dela. Na desnem koncu (št. 15) je 11. postaja križevega pota, na levem (št. 16) 12. postaja.

Oljska gora.

narja. 7. je katoliška kapela, v kateri se hrani presv. Rešnje Telo. Tukaj se je prikazal Gospod svoji Materi. Kapela ima tri oltarje; v desnem stranskem se hrani »steber bičanja« Gospodovega, ki ga časih pokažejo romarjem, da ga vidijo in časte. Tudi nam so ga pokazali zadnje popoldne pred odhodom. Zadaj v isti kapeli je frančiškanski kor, kjer patri molijo. Za tem so prostori frančiškanskega samostana. 8 je katoliška zakristija. 9 je ječa Kristusova. Na tem mestu so imeli Jezusa zaprtega nekoliko časa, preden so ga križali. 10 je kapela sv. Longina. 11 je kapela slačenja. Odtod se gre po stopnjicah doli v

Na mestu teh dveh postaj stojita oltarja, in sicer je oltar 11. postaje v katoliški lasti, oltar 12. postaje je pa, žal, v oblasti Grkov. Pod tem oltarjem je votlina, v kateri je stal križ Kristusov, na njega desni strani pa razpoklina v skali, ki se je naredila ob smrti Gospodovi. Dasi katoliški duhovniki tukaj ne morejo maševati, vendar lahko katoliški romarji tukaj molijo, vse ogledajo in z rokami otipljejo. V sredi med njima je pa še en oltarček. Tu je 13. postaja križevega pota: oltar Žalostne Matere božje. Tudi ta oltar je katoliška last. Podoba žalostne Matere, ki je v tem oltarju, časih vidite na kaki podobici,

tudi »Bogoljub« jo je že prinesel. — Vrata v cerkev so na južni strani; potem si morete misliti, kakó stoji.

Tako imate malo pojma o cerkvi božjega groba, ki je središče in glavno svetišče Jeruzalema, kamor vsak romar najpreje hiti. Po dogodkih, ki so se tukaj godili, je to najsvetejše krščansko svetišče na zemlji sploh.

Po končanem sprejemu smo šli iskat stanovanja. No, ni ga bilo treba mnogo iskati; bilo je že pripravljeno za nas. In sicer so nas porazdelili v tri gostišča (hospice), ki so tam samo za to, da sprejemajo romarje: avstrijsko, frančiškansko in francosko. Da so te hiše precej velike, priča to, ker sprejmejo vase toliko ljudi: avstrijsko 100, frančiškansko (kaza nova, nova hiša) 200, francosko pa celo 300. V avstrijskem je bila 1. skupina, v frančiškanskem 2. in 3., v francoskem 4. in 5. (240 romarjev).

Pot iz cerkve božjega groba do avstrijskega hospica vodi ravno po ulicah križevega pota. Ozke so te ulice, kakor sem že spredaj povedal; ozke in — ne preveč snažne. V eni teh ulic se take prodajalne: na cesto odprte, obložene z raznim blagom, zlasti s sadeži in drugimi jestvinami; pred njimi sedijo možakarji, pasejo lenobo in pušijo tobak. Veliko je na prodaj tudi mesa, celih zaklanih telet ali ovac. Ni dosti, da se po mesu mirno in nemoteno sprehaja cel roj muh; da je bolj okusno, je meso tudi — nalepljeno s koščki zlatega popirja!! Gledati tisto meso pa tiste neokusne jedi — morete si misliti, da se nam

je vzbujal velik apetit in se delale silne skomine! Kaže, da morejo jutrovcu imeti že malo krepkejše želodce kakor mi.

Voziti se po teh ulicah ne sme in ne more. Vozi se le po širjih cestah, ki so pa le bolj ob strani mesta. Po teh notranjih ulicah mesta prenaša tovore samo živina: osli in kamele, prav strašno obložene. Gremo po ulici, — kar ti prikorka počasi nasproti cela dolga vrsta kamel, druga za drugo, ena na drugo navezana. S svojimi širokimi tovari zavzemajo kar celo ulico. Kaj storiti? Ne kaže nič drugega kakor stisniti se k strani, dokler častitljive gospe kamele milostljivo naprej ne odkorakajo in prostor napravijo.

Prišli smo v hospic. Po tem dolgem potu, po tem tujem svetu, po tej zanemarjenosti in umazaniji, ki smo jo ravnokar gledali — kako prijeten občutek te obide, ko stopiš v te lepe, skoro bi rekel sijajne prostore, po katerih pa veje tudi tako domač duh.

Začutili smo, da smo na svojih tleh; zazdelo se nam je, da smo doma.

(Dalje prihodnjič.)

* * *

Fotografije so zdaj razposlane. Kdor je še ni dobil, naj piše ponjo, če jo je plačal. Onim, ki je niso prej plačali, se zdaj ne more več postreči. — Kdor želi imeti še kake spominke iz Svete dežele, prosim, naj se nikar ne obrača na urednika, ampak na naslov: č. g. Gregor Potokar, župnik, Bočna, p. Gornji grad, Štajarsko.

Na veliki petek.

Tožno molčeče žaluje narava,
križani Jezus na križu visi;
trese in maje se zemska širjava,
žarko se solnce na nebu temni

Sila nevidna odpira grobove,
zastor v templju se strga do tal,
Kristus je sužnjosti zdobil okove,
zmago nad smrtjo in grehi končal.

Roke njegove v objem so razpete,
ustne otožno na smeh se drže,
več se ne gibljejo noge presvete,
mrtev je Jezus za naše dolge.

Zalostna Mati ob križu žaluje,
srce prebada ji meč bolečin;
joka, otožno na križ pogleduje,
s križa na mater ozira se Sin.

Cela prihodnjost pred njim je razkrita,
veke brezkončne On dobro pozna;
čuti, da kri je njegova prelita
mnogim v rešenje, — v pogubo sveta.

Mnogim ta križ bo zastava življenja,
znamenje zmage in luči izvor,
srčna uteha v trenutkih trpljenja,
višek ljubezni in večni naš vzor.

Drugim pa bridko trpljenje in rane
bodo v pogubo in večno propast,
greh bo nesrečne, uboge zemljane
pahnil v temoto in pekla oblast.

Mnogi, premnogi se bodo rešili,
strli skušnjave, zatirali greh,
drugi pa večno se bodo zgubili,
križ odrešenja jim bode v zasmeh.

Tresi se zemlja in pokajte skale,
smrt je premagana, boj je končan,
rane Gospodove greh so končale,
to ni več smrti, to zmage je dan!

J. U. Limbarski.

Vstajenje.

Gospod odrešil je človeštvo,
odprl mu sveto je nebo,
prižgal je v dušah luč resnice,
pregnal iz duš je vso temo.

Njegova skrivna dva učenca
sta bila Jožef, Nikodem,
ki sta povila Ga v tančice
in položila v grob Ga nem.

A tretji dan že gre iz groba,
raztrga spone in vezi,
kot slaven zmagovalec smrti
pretežki kamen odvali.

Na prebodenih nogah, rokah,
kako leskeče sveta kri
in rana na Njegovem srcu
kako prečudežno žari!

Gospod umrl je za človeštvo,
a On med nami še živi,
živelo bo Njegovo delo,
živelo bo do konca dni.

Fr. Pavšič.

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Času primerno. Vrhovni voditelj družbe Jezusove v Rimu, P. Fr. Wernz, je sestavil kot vodnik prve rimske Marijine družbe (Prima Primaria), pooblaščen od sv. očeta, nova splošna pravila za Marijine družbe. Od prvotnih pravil se razlikujejo v tem, da se v njih osobito poudarja apostolski značaj Marijinih družb. V kratkem bomo objavili najvažnejše in pomenljivejše določbe iz novih pravil.

Misijonar — žrtev kuge. Prvi misijonar na Kitajskem (v Mandžuriji), ki ga je pograbil kuga, je P. Bourlés, ki je bil tudi ob boksarski vstaji v smrtni nevarnosti; štirje njegovi tovariši so bili takrat (1900) umorjeni, on pa se je bil rešil z begom. Sedaj pa je podlegel strašni morilki — kugi. Postavil je bil za okužene bolnike bolnišnico, kjer je stregel z drugimi kristjani bolnikom. Pripravil je za smrt okrog 200 poganov, ki so se

skoraj vsi dali krstiti, potem je pa tudi sam umrl kot svetnik.

Odpovedan romarski vlak. Iz Severne Amerike je bilo napovedano romanje nemških katoličanov v Rim; sedaj so pa romanje odložili na drugo leto radi proticerkvenih slavnosti, ki se vrše letos v Rimu. Framazoni so pričakovali, da bodo tujci letos kar suli doli v njihovo gnezdo, pa so se prevarali. Naš cesar, pa tudi nemški vladar Viljem sta odpovedala udeležbo; baje ne pride letos v Rim noben evropski vladar.

1132 novih Marijinih družb je bilo pri-
glašenih v Rimu tekom lanskega leta, med
temi 193 iz Avstrije, 294 iz Nemčije, 178 iz
Severne Amerike, 130 iz Francije.

Slavnostni dan v cesarski hiši. Na Sveč-
nico je pristopila hčerka našega ljubljene-
ga prestolonaslednika, princezinja Zofija (rojena
24. julija 1901) v bajno okrašeni kapelici
graščine Konopišt — prvič k sv. obhajilu.

Skupno s hčerko sta prejela najsv. zakrament tudi oče, prestolonaslednik Franc Ferdinand d'Este in mati vojvodinja Zofija. Bratec princezinje Zofije, princ Maks, je pa ta dan opravil prvo sv. spoved. Star je dobrih osem let. — Sv. oče so mladi princezinji in celi rodbini na preddan sv. obhajila poslali apostolski blagoslov. Je pač sreča za avstrijske narode, da imamo v naši cesarski hiši tako lepe zglede živega katoliškega prepričanja, pa tudi zglednega katoliškega življenja. Bog živi našega ljubljeneega prestolonaslednika in njegovo zgledno družino.

Evharistično zborovanje. 16. februarja t. l. so se sešli duhovniki vseh štirih čeških škofij v Pragi, kjer so imeli posvete, kako bi bilo moč poživiti po župnijah češčenje Najsvetejšega.

Več verskega življenja med vojaštvo. V avstrijskem delegacijskem zasedanju je odgovoril vojni minister Schönaich na vprašanje, zakaj se tako množe samoumori med vojaki, med drugim tudi to-le: »Se ena okolnost je, ki je dovolj obžalovanja vredna, da so namreč leta 1869. odpravili polkovne kaplane. Do duhovnikov so imeli vojaki vselej zaupanje. Bili so iste narodnosti kot vojaki, šli so mednje ter so jim bili v vseh zadevah v pomoč in tolažbo... Da bi se to zopet vpeljalo, ni misliti vsled pomanjkanja denarja, pač pa sem poskrbel, da dobi vsak oddelek vojaštva za časa mobilizacije svojega duhovnika.«

Žalostna smrt kaplana. 5. februarja so pokopali v Nagymihaly na Ogrskem kaplana barona Julija Józsa-a, ki je bil star šele 34 let. Rajni se je peljal vsak petek v sosednje mestece spovedovat gojence ondotnega samostana. Tako je storil tudi 3. februarja. Med vožnjo na železnici pa je zadremal, tako da se je peljal naprej od postaje, kjer bi moral izstopiti. Ko to zapazi, odpre vrata ter skoči na prosto, ker bi mu bilo neljubo, ako bi ne prišel pravočasno v samostan. Pri skoku se je pa zapel s talarjem ob vrata pri kupeju, tako da je prišel po nesreči med kolesa, ki so mu odtrgala obe nogi. Vlak so ustavili, a bilo je prepozno; čez par ur je nesrečnejš umrl previden z vsemi sv. zakramenti.

† Konvertit dr. Juri Bull. V Parizu je umrl sloveči zdravnik za oči, dr. Juri Bull, rojen v Kanadi kot sin protestantovskih staršev. Prišel je bil ob vso vero, veselje je imel edinole pri svojem zdravniškem poslu. Nekdo, ki se mu je učeni zdravnik smilil, mu je svetoval, naj vsak dan moli vsaj molitev na čast Sv. Duhu za razsvetljenje, kar je tudi storil. Začel je brati sv. pismo nove zaveze

ter spoznal, da je Kristus pravi Bog. Leta 1902 je postal vnet katoličan.

Lepe dohodke imajo prebivalci bavarske svetovnoznane vasi Oberammergau, kadar pride srečno leto pasijonskih iger. Lani so imeli 59 predstav, ki jih je obiskalo 225.000 ljudi. Vstopnine se je nabralo 1.760.000 mark. Največ obiskovalcev je bilo iz Amerike in Anglije, veliko je bilo severnih Nemcev in Avstrijcev, dalje Francozov, Belgijcev i. dr. Popolnoma nobene udeležbe pa ni bilo iz Italije in Španije. Pasijonske igre bodo ponovili šele leta 1920.

Velik napredek. Tekom 25 let je bilo zidanih v milijonskem ameriškem mestu Chicago 188 katoliških cerkvâ. Skoraj vse narodnosti, ki so katoliške vere, imajo ondi svoja svetišča — tudi Slovenci niso izvezti. Župnijskih (katoliških) šol je v Chicago 143; v njih se poučuje 81.680 otrok. Poleg teh ljudskih šol imajo katoličani tudi nekaj višjih zavodov in visokih šol. Prvi katoliški duhovnik je prišel v to mesto, ki šteje sedaj 2 milijona in 185 tisoč duš, leta 1832.

Deška semenišča. V Avstriji imamo skupno 28 zavodov, ki so namenjena za vzgojo bodočih duhovnikov. V teh semeniščih je nekako 5000 gojencev.

Kongregacija sv. obredov v Rimu je v svoji redni seji preiskala proces, ki se tiče svetništva častivredne Marije Klotilde in deset tovarišic uršulinskega reda v Valenciennes.

Novi dunajski nuncij monsignor Bavona je zapustil dne 25. marca mesto Rio de Janeiro, kjer je bil doslej papežev zastopnik. O njegovi delavnosti, razumnosti in modrosti kot razsodnik v prepornih vprašanjih med Provincio Peru in Bolivijo, smo že svojčas poročali. Njegov naslednik je nadškof Jožef Aversa, ki je bil pred leti tajnik nuncija Taliani.

Na Portugalskem se širi nezadovoljnost med katoliškim ljudstvom radi preganjanja katoliških duhovnikov, ki so v cerkvah prebrali skupno pastirsko pismo portugalskih škofov. Prekucuski ministri so povabili škofa v Oporto, po imenu Barosso, v Lisabono na odgovor radi pastirskega pisma. Prišel je brez strahu, a poulična sodrga ga je izživala, justični minister ga je baje obsodil, da mora zapustiti Portugalsko. — Tako umevajo prekucuhi s v o b o d o.

Graška škofija bo imela letos škofijsko sinodo od 21. do 25. avgusta.

Nepričakovano. V Sveti deželi so imeli lani do januarja samo solnčne dni. Zavladala je strašna suša, tako da so vsi prebi-

valci brez razlike verstva imeli javne obhode in prošnje za dež. Letos pa so imeli čez šest tednov tako viharo, sneženo vreme, kakor že dolgo, dolgo let ne. Snega se je tu in tam naletelo in namedlo do metra, ko ga drugače leta in leta sploh ne vidijo. Lice jeruzalemskega mesta se je docela izpremenilo. Trpeli so osobito slabo oblečeni Beduini, ki so bosí hodili po snegu. Živali in ljudje so se skrivali po razdrpanih kočah.

Po domovini.

Tržaški škof mil. g. dr. Andrej Karlin se je poslovil od Ljubljane dne 13. marca. Mimogrede je opravil še svojo pobožnost na Brezjah, kjer se je priporočil pomoči in varstvu Marije Pomočnice, potem se je pa popeljal preko Gorice v svojo vladikovino. Dne 15. marca je bil v Trstu sprejet. Ustoličenje in posvečenje se je izvršilo na praznik svetega Jožefa. Navzoči so bili poleg nadškofa dunajskega dr. Fr. Nagla kot posvečevalca, še knezonadškof goriški dr. Frančišek Sedej in ljubljanski knezoškof dr. A. B. Jeglič kot sopusvečevalca, ter škofa dr. Mahnič in Flapp.

Goriško. V Biljani v Brdih se je vršil sv. misijon. — V Kanalu pri Gorici je pristopilo Marijini družbi okoli 86 deklet. — V Starancano je umrl nanagloma od kapi zadet škof iz Vičence msgr. Feruglio, ki se je tamkaj nahajal slučajno na obisku. Pogreb se je vršil med obilnim številom udeležencev. — V bolnišnici usmiljenih bratov v Gorici je umrl č. g. Jože Jarc v starosti 87 let. — V Biljah so spremili k zadnjemu počitku mladeniča 18 let starega Jožefa Fornazariča. Spremljalo ga je mnogoštevno občinstvo. Ob odprtem grobu je imel č. g. kurat J. Abram primeren in ganljiv nagovor, na katerega naj bi se spominjali večkrat oni, ki vedno rujejo zoper Cerkev in njene nauke.

Duhovniške izpremembe. Preč. g. Valentin Pirec, vikar v Oblokah, je postal župnijski upravitelj v Čepovanu. — Nikolaj Sedej, vikar na Grahovem, oskrbuje obenem vikarijat Obloke. — Umrl je preč. g. Alojzij Bratina, vikar v Šempolaju, dne 22. svečana po kratki bolezni. N. p. v m.!

Letošnji pastirski list prevzvišenega knezonadškofa goriškega povdarja in priporočja prav lepo goreče češčenje Sv. R. Telesa. Zavrača posebno različne izgovore mlačnih kristjanov napram pogostemu svetemu obhajilu. Prevzvišeni vladika je letos vpeljal vedno češčenje Sv. R. Telesa ob nedeljah in

praznikih v celi nadškofiji vrstoma, sedaj v eni, sedaj v drugi župniji.

Ako ni vere in verskega življenja... V Rožni dolini pri Ljubljani je mizar Matija Vehar, pristojen v Žiri, storil grozen zločin. Prerezal je z britvijo vrat svojima deset- in petletnima sinčkoma, nato je pa še sebi zadal sicer ne nevarno rano. Mlajši sin je umrl. Pripomnimo, da je morilec pripadal socialno-demokratski stranki; po smrti svoje žene je živel neredno in pijančeval... V mladosti pa je bil dober človek in priden delavec. — V Ljubljani je neznan bogoskrunc v noči od 3. do 4. marca v cerkvi sv. Petra vlomil v tabernakelj ter odnesel monstranco. Predrzní lopov, ki je storil to vnebovpijoče zločinstvo, si sicer ne bo dosti opomogel, ker monštranca ni bila iz dragocene kovine, hujše je bogoskrunstvo, ki je z njim žalil božjega Zveličarja. — Bogoskrunske izvrške človeštva rodi brezbožno časopisje in demon alkohol.

Umrl je v Brežicah nekdanji gimnazijski ravnatelj, frančiškan P. Vovk. Pogreb je bil 10. marca. V miru!

Iz Slavine. L. 1910. je bilo v naši fari sv. obhajil 7740, medtem ko jih je bilo l. 1909 nekaj čez 3000. To je napredek!

Ribnica. Po desetih letih smo tudi pri nas zopet obhajali sv. misijon. Vodili so ga čč. gg. jezuitje iz Ljubljane. Krona vsej slavnosti je bilo po stanovih določeno skupno sv. obhajilo med krasnim petjem pevskega zbora. Nad vse veličastna je bila procesija ob sklepu svetega misijona.

Pri sv. Jožefu nad Celjem se duhovne vaje za dekleta začnejo 8. majnika zvečer ob 6. uri in trajajo do 12. majnika.

St. Peter v S. d. Blizu deset ur je bilo na pustni ponedeljek in torek izpostavljeno najsvetejše v molitev, zakaj kadar je greh obilen, naj bo obilnejše tudi zadoščenje. Posamezne vasi so kar tekmovalle med seboj, ker so bile ure razdeljene slično kakor takrat ko imamo od škofijstva določeno celodnevno češčenje. Kdor ima le količkaj ljubezni do Jezusa, je skušal kolikor mu je bilo mogoče zadoščiti za ono nečast, ki se posebno pustne dni godi Bogu.

Ptujska okolica. V četrtek, dne 26. januarja, je bil prvi shod v minoritskem samostanu v Ptujju zaradi trezhostnega gibanja. V nedeljo, dne 29. januarja, je bila društvena veselica v »Narodnem Domu« v Ptujju. Vršili so se trije lepi igrokazi, šaljivi srečolov in krasno petje. Ta veselica je bila prva brez pijače!

Naznanila Marijinim družbam.

1. Katoliški shod jugoslovanske mladine.

V dnevih 4., 5. in 6. avgusta bo v Ljubljani velik mladeniški shod pod imenom »Katoliški shod jugoslovanske mladine«. Na ta shod so povabljeni in pridejo slovenski in hrvaški mladeniči, najprvo organizirani, in sicer 1. dijaki-visokošolci, 2. Orli, 3. Marijini družabniki; potem pa tudi neorganizirani, to je oni, ki niso pri nobeni družbi ali društvu. Ta shod bo ob priliki desetletnice katoliškega dijaškega društva v Gradcu, »Zarje«.

Na shodu torej bodo mladeniške Marijine družbe enakopravne in enakoveljavne drugim ondi zastopanim mladeniškim organizacijam. Zato že zdaj naznanjamo ta shod mladeniškim družbam in opozarjamo, da naj že zdaj mislijo nanj, da se ga udeležijo. Želeli je polnoštevilne udeležbe, ne samo po deputacijah. Razume se, da pridejo družbe z zastavami in družabniki z družbenimi znaki. (Vsaj do tedaj naj bi si preskrbele vse družbe nove znake, ki se dobe pri Ničmanu v Ljubljani.) Ne bo treba biti vse tri dni v Ljubljani. Prvi in drugi dan bodo le bolj dijaki. Za ostalo množico je določena nedelja, morda deloma že tudi sobota.

Natančneje se bo pravočasno naznanilo.

2. III. konferenca dekanjskih vodnikov Marijinih družb

je bila v sredo, 8. sušca, v Alojzišču v Ljubljani. Navzočih 19 gospodov. Sprememba se je zgodila v dekaniji loški, kjer je nanovo izvoljen za dekanjskega vodnika preč. gospod dekan Matija Mrak, kateremu se je prostovoljno umaknil g. župnik rateški, v dekaniji Postojna, kjer je istotako nastopil to službo preč. g. dekan Matija Erzar, in v dekaniji Cirknica, kjer je izvoljen vlč. g. župnik Wester na mesto svojega prednika, kateri je odšel iz dekanije.

Na dnevnem redu je bilo:

1. Načrt našega dela za tekoče leto.
2. Katere družbe spé in kako jih poživiti.
3. Slučajnosti.

Kako se je vse to razpravljalo, tega tukaj ne bomo razpravljali. Čč. gospodje se bodo pa o tem razgovarjali pri letošnjih marijanskih dekanjskih konferencah, ki bodo enkrat po veliki noči.

Na razgovor so pa prišle tudi »mešane vloge«. Splošno se je povdarjalo, da so igre z mešanimi vlogami prišle preveč v navado in da to škoduje dobremu duhu Marijinih družb. Sklenilo se je: Mešane vloge so in ostanejo Marijinim družabnikom splošno prepovedane. Marijine

družbe same kot take gotovo ne bodo nikdar uprizarjale takih iger. Če bi se pa v katerem kraju v kakem društvu izkazala nujna potreba po taki igri, se določi pri dekanijiški marijanski konferenci, kje in kdaj se sme napraviti kaka izjema, da smejo družabniki sodelovati.

Dodati pa je treba še eno, nakar je šele pozneje opozoril eden čč. gospodov. Tudi pri mešanih vlogah je treba razlo-

čevati: ali je to povsem nedolžna igra ali »ljubimska«. Tudi povsem nedolžne igre niso brez vsake nevarnosti; toda če se v posebnih okoliščinah in s potrebno previdnostjo kaka izjema napravi, je to kaj drugega, — ljubimske igre so pa od Marijinih družb in družabnikov popolnoma izključene. Tu ni treba nobenega postavodajavca. To že pamet sama pové.

Novi odpustki in pravice Marijinih družb.

Velevažno!

Dne 10. maja in 21. julija so sv. oče Pij v svoji skrbi za Marijine družbe dovolili nekaj novih odpustkov in nekaj novih pravic ter določb glede družb. Te nove določbe in pravice so zelo važne; zato prosimo, da jih pazno preberete in da naj se poslej tudi po naših družbah po njih ravna.

I. Popolni odpustki.

1. Na Vernih duš dan; naklonijo se lahko dušam umrlih članov in članic. Pogoji: Spoved in sv. obhajilo.

2. Enkrat v tednu, kateri dan si bodi. Spoved in sv. obhajilo in obisk družbinega shoda, ki se vrši v tem tednu.

3. Na dan skupnega sv. obhajila, kdor ga sprejme skupno z drugimi družabniki. Spoved.

4. Vselej, kadar opravljajo člani skozi več dni duhovne vaje ali pa enkrat v mesecu, kdor opravlja en dan duhovne vaje en dan v mesecu. Spoved, sv. obhajilo, obisk Najsvetejšega in pri tem molitev v namen sv. očeta.

II. Popolni in nepopolni odpustki.

5. Vse odpustke rimskih postaj zadobijo člani, če obiščejo ob določenih dneh teh postaj svojo kapelo ali pa kako cerkev.

6. Če opravljajo člani štirideset dni po duhovnih vajah vsak

dan molitev za vztrajnost, zadobijo vsak dan odpustek 200 dni in enkrat popolni odpustek, ako opravijo v tem času sv. spoved in prejmejo sv. obhajilo.

III. Nepopolni odpustki.

7. 7 let in 7 kvadragen — poleg dosedanjih tudi: Kadar molijo člani za bolne ali umrle.

8. 300 dni, vselej, kadar molijo »posvečenje« sv. Janeza Berchmansa ali pa ono sv. Frančiška Saleškega. 300 dni, kadar molijo »Češčena bodi kraljica«.

9. 100 dni, vselej, kadar poljubijo družbino svetinjo, ki je odobrena in posvečena od voditelja, in pri tem molijo molitvico: »Nos cum prole pia — benedicat Virgo Maria!« Kar smo doslej predstavljali navadno: »Z ljubljenskim Sinom nas blagoslovi Devica Marija!« Kako bomo to odslej, ko se gre za odpustek, po slovensko rekli, to bomo prihodnjič povedali. Prestavo mora namreč odobriti škofijstvo.

IV. Predpravice.

10. Vsaka sv. maša, ki jo daruje v katerikoli namen duhovnik na katerikoli kraju, za kakega umrlega člana, ima predpravico privilegirane oltarja. (Popolni odpustek za dušo, za katero se sv. maša daruje.)

11. Vsi duhovniki, ki so pravivodniki kake Marijine dru-

žbe, postanejo že s tem, da družbo vodijo, tudi njeni udje, in so deležni vseh njenih predprav in odpustkov, — ne da bi bili sprejeti v družbo po kakem posebnem obredu.

12. Voditelj Marijine družbe, ki je sama na sebi določena le za mladeniče, more sprejeti v družbo tudi moške in očete. Isto velja v vseh podobnih slučajih in tudi pri družbah za osebe ženskega spola. — Treba je le, da je kak veljaven vzrok za to, ki se pa prav lahko dobi, ako kdo spremeni svoj stan (če se n. pr. omoži ali oženi) in želi ostati v stari svoji družbi, pa v istem kraju ni nobene družbe za njegov stan. — Torej poslej lahko ostanejo poročeni udje mladeniških in dekliških družb še vedno njih udje.

13. Člani in članice, ki so bili sprejeti v Marijino družbo, ostanejo za

vedno udje iste družbe, razen če izstopijo prostovoljno ali če jih kot nevredne izključijo; tako da so vedno deležni milosti in pravic družbe.

14. Družabniki, ki bivajo več nego eno leto izven kraja, kjer se nahaja njih družba, tako da ne morejo obiskovati njenih shodov, morajo, ako hočejo biti deležni odpustkov, vstopiti na svojem novem bivališču v družbo, ki je primerna njihovemu stanu, če namreč v tistem kraju obstoji; — razen če brani vodnik te družbe vstop ali če je kaka druga važna ovira, o čemer ima odločevati voditelj prejšnje kongregacije.

Dne 21. julija 1910 je predložil sveti oficij omenjene sklepe Svetemu Očetu papežu Piju X., ki so istega dne vse te predloge potrdili. Predloge je podpisal substitut (namestnik) v zadevah odpustkov v svetem oficiju msgr. Alojzij Giambene.

Kdaj pa si ti najbolj lepa?

Ravnokar se je zbudila
v tihi gredi pestra roža,
ljubko se je nasmehnila,
ker jo zlato solnce boža.

In na nji, na listu vsakem
solza sveti se velika.
Je to solza? V blesku takem
jasni demant se svetlika.

Le pokaži lice svoje,
roža, saj si najbolj krasna,
kadar v čiste solze tvoje
gleda luč nebeškojasna.

Zorna cvetka, mlada deva,
kdaj pa ti si najbolj lepa?
Če draguljev vrat odseva,
venec te dehteč oklepa?

Ne in ne! Povem ti isto.
Naj v srce ti gre beseda:
Lepa si, če v dušo čisto
Jezus, večno solnce, gleda.

Da, najlepša, najbolj mila,
najbolj nežna, ljubezniva
si, ko greš od obhajila,
ko tvoj Jezus v tebi biva.

M. Elizabeta.

Kako se giblremo.

Spominek umrlim otrokom Marijinim.

Tilka Žabot. — Sv. Jurij ob Ščavnici, stara 22 let, umrla 19. jan.

Marija Pesko. — Vrhnje pri Žalcu, stara 65 let, umrla 21. februarja. Vzorna in

zelo zaslužna devica, dobrotnica siromakov, pridna razširjevalka »Bogoljuba«.

Marija Drogenik. — Šmarje pri Jelšah, stara 27 let, umrla 20. februarja.

Kristina Ringer. — Ravnotam, stara 17 let.

Katarina Mesarič. — (Odkod?) Stara 33 let.

Ivanka Vrhovec. — Vrhnika, stara 24. let, umrla 6. marca.

Vse so bile pridne in so zelo pohvaljene, pa njih vrlin ne moremo nadrobneje naštevati. Naj počivajo v miru! Priporočajo se molitvi živih sester.

Št. Jurij ob Taboru. Iz letnega poročila dekliške Marijine družbe. Narasla je v minulim letu na 151 članic. Novih je pristopilo 13, iz družbe jih je šlo 9, od teh 2 v samostan. Radi desetletnice smo se šle enkrat skupno zahvaliti in priporočati Materi božji na Sveti Planini, enkrat pa v Petrovče. Dve naši tovarišici, Marjeta Florjan in Marija Kučar, sta bile med slovenskimi romarji v Sveti deželi. »Bogoljubov« smo imeli naročenih 187 pod enim zavitkom. Letos se je število še pomnožilo. Treznostni odsek je pridobil 4 članice za popolno zdržnost, 29 pa za zmernost. Natihem gojimo željo, da bi Vi, gospod urednik, prišli enkrat pogledat lepo našo Savinjsko dolino, domovino hmelja. Takrat Vam povemo še marsikaj zanimivega.

Iz Škofije Loke. Letno poročilo mladeniške Marijine družbe. V preteklem letu smo imeli 12 shodov in 9 sej. Kandidatov se je priglasilo 17, izmed katerih je eden izstopil. V družbo bilo sprejetih 14, iz drugih družb sta pristopila 2, umrl je 1 in izključeni so bili 3; koncem leta je bilo 49 udov in 7 kandidatov. Trije obstoječi odseki še zadosti dobro delujejo, posebno še za razširjanje dobrega tiska, katerega zasluga je, da je posebno še »Bogoljub« v župniji jako razširjen. Udje odseka za pogosto prejemanje sv. R. Telesa tudi redno, več ko enkrat na mesec prejemajo sv. obhajilo; njih število se tudi še vedno množi. Pri treznostnem odseku se dobro drže svojih pravil, le z abstinenco ne gre. Sicer pa, kar priporoča »Vodnik marijanski«, se pa kolikor mogoče ravnamo po njem.

S Polšnika. Tridnevnic v čast Lurški Materi božji od 10. do 12. februarja se je prav lepo izvršila. Obilo vernikov, tudi iz sosednjih župnij, je prišlo počastiti Lurško Gospo. Obhajanih je bilo 600. Ob sklepu je č. gospod dekan po primernem nagovoru blagoslovil zastavo dekliške Marijine družbe in sprejel 18 mladeničev in 30 deklet v Marijino družbo. Došla je tudi Marijina družba iz Št. Jurija s svojo zastavo. Po končani cerkveni slovesnosti so dekleta priredile igro v splošno veselje.

Škocijan pri Turjaku. V postnem času so bile tu dobro obiskane duhovne vaje. Za cerkvene govore je skrbel č. g. Krumpestar, ki je ob sklepu sprejel v Marijino družbo 54 mladeničev. Prikorakali so v spremstvu domače godbe in Orlov v prelepo svetišče, ki je žarelo v nešteti lučih in bilo okrašeno kot nevesta, ki pričakuje svojega ženina, in so zapeli: »Veš, o Marija...« Gospod dekanjski voditelj jim je v navdušenih besedah razložil pomen tega dne, ki ga je napravil sam Gospod, pripravila pa Devica Marija. Nato so zadoneli mogočni glasovi domače godbe, ki so proizvajali znano Haydnovo mašo. Zdelo se mi je kot bi bil pri vojaški maši v ljubljanski Zvezdi. Po končanih slovesnostih je mladina za godbo zopet skupno odkorakala in se razšla.

Goče. Od 25. oktobra do 1. novembra 1910. smo imeli sv. misijon, ki smo se ga razen kakih pet izjem vsi pridno udeleževali in prejeli sv. zakramente. In kaj imamo za spomin na sveti misijon? Nad 30 fantov vpisanih v Marijino družbo, ki se je ustanovila med sv. misijonom.

Iz Nevelj. Kratko poročilo o desetletnici tukajšnje mladeniške in dekliške Marijine družbe, ki smo jo obhajali na praznik svete Družine slovesno, kolikor nam pripuščajo naše skromne moči. Na povabilo prišel je k nam škofijski voditelj Marijinih družb, preč. g. Janez Kalan, ki je vodil slovesnost in obenem več mladeničev in deklet na novo sprejel v Marijino družbo. Bog daj, da bi ne ostali brez zaželenega sadu lepi in tehtni nauki, ki jih je v nagovoru dajal družbenikom in družbenicam!

Vurberg. Naša dekliška Marijina družba napreduje prav vrlo, posebno po času zadnjega misijona. Tudi odseki opravljajo svoje dolžnosti. V družbi nas je vseh 150. Pripravljajo se tudi tla za družbo treznosti. — Dne 22. svečana je umrla družbenica Barbara Ornig, katera si je pri strežbi svojega bolnega brata in sestre sama nakopala bolezen. Rajna je bila vsem v lep zgled, ker smo jo pogosto videli pri mizi Gospodovi ter je posebno rada skrbela za kinč naše cerkve.

Marijina kongregacija v Novem mestu je imela 26. februarja lepo veselico v prostorih Rokodelskega doma. Bila je tako prijazna, da je poslala vabilo tudi našemu uredništvu. Za to pozornost vljudna zahvala!

Iz Sore. Kako se gibljemo v odsekih? Odsek za olupšavo cerkve in češčenje sv. R. T.: Vsako nedeljo in praznik molimo naglas pred sv. R. T. eno uro in tudi zaljšamo s cveticami oltarje v cerkvi in družbeni sobi;

posebno krasne šopke je delala poleti načelnica odseka in krasila z njimi oltarje. Pevski odsek se tudi giblje dobro. Prav lepo prepeva pri družbenih mašah. Časnikarski in abstinentni odsek tudi ne počivata. Lani sem rekla, da mora biti drugo leto okrog 100 »Bogoljubov« pri nas. Res se je trudila načelnica odseka in rekla, da jih mora biti sto pod skupnim ovitkom, hodila je od hiše do hiše, tudi po oddaljenih vaseh, pa vedite, da se dobi po takih potih tudi marsikak šopek pelina, pa se tak šopek prav lahko spravi, če je prav grenak, pa je majhen. Potem je neka bolezen zabranila nadaljno agitacijo, ko je bilo 84 »Bogoljubov« pod enim skupnim zavitkom in tovarna v Goričanah jih ima 8. Družba treznosti ima tudi precej udov v obeh stopinjah. Precej več bi se še storilo, ko bi bilo več apostolskega duha v družbi. Drugo leto se bomo že še kaj potrudile, da bo število »Bogoljubov« še večje.

Iz Stare Loke. Naša Marijina dekleška družba uspeva nekaj časa sem boljše. Ginljiv je bil prizor na Svečnico, ko je lepa četica mladih deklet obstopila oltar rožnovenske Matere božje, vseh skupaj 35, izmed katerih so naš novi prečastiti gospod dekan in vodnik Marijine družbe 17 v družbo sprejeli; za 18 mlajših deklic pa, ki se žele za družbo pripravljati, blagoslovili jim na zelenih trakovih svetince. Družba daruje pri vsakem shodu v puščico prispevek, da se opravi sveta maša prvi petek v mesecu v čast presv. Srcu Jezusovemu pred izpostavljenim sv. R. T. pri kateri maši poje družba pesmi Jezusovega presvetega Srca. Oskrbela si je družba umetne napol voščene cvetke, nekaj jih pa doma izgotovila, da si pri shodih in praznikih Matere božje okraši družbeni oltar. Tudi v treznostni odsek se je začelo vpisovati, in pričakuje se, da se bodo članice pogostje začele oglašati.

Semič. Pri nas dobro napredujemo v naši veliki družbi odkar imamo skrbnega voditelja g. Ignacija Omahen. »Bogoljub« prihaja k nam v lepem številu; rade ga prebiramo. Naj bi ga nobena ne pogrešala! Kaj pa z odseki? Tudi smo jih že ustanovili. Pristopite v obilnem številu! Posebno odsek treznosti in pogostega prejetanja sv. zakramentov!

Iz Gor. Branice. Na Svečnico bile so zopet tri kandidatnje sprejete za Marijine hčerke. Tako šteje naša družba 36 Marijinih hčerk, brez novink, ki jih je 16. Pač lepo število za malo duhovnijo od petsto duš. Pa število ne da nič, če ni pravega reda. In tako je naše. Redno prihajajo na 14 dni k sv. zakra-

mentom, lepo prepevajo in se izobrazujejo tudi z lepim berilom. Večina mladenk naročena je na »Bogoljuba«. Nad vse tolažilno pa je to, da imamo tak naraščaj. Deklice, ki so še le v šestem šolskem letu, zanimajo se za »Bogoljuba«, ga pridno čitajo in se nanj naročajo. Zares dobri otroci! Komaj čakajo, da se jim določi dan spovedi in sv. obhajila. Večkrat pa kar same prosijo, da smejo priti. Ne zaostajajo pa tudi dečki. Zares veselje, plačilo za duhovnikov trud! Kedar odraslih nemarnost in brezverstvo dela duhovniku bridke ure, so ti prvenci Marijini zanj prava uteha. — Imamo pa tudi tri bolne Marijine hčere, katerih dve ležita že več let na bolniški postelji. In glejte njihovo vnetost in pobožnost! Ko so bile zadnjič sprejete za novinke prvoobhajanke, rada bi se bila s svojo sestro, ki je bila tako srečna, veselila te sreče tudi ena teh bolnic. Prosi zato očeta, da vpreže konja in jo popelje k cerkvi. Prišedši do župnišča pusti tam oče konja in voz, vzame svojo hčerko v naročje ter jo nese pred Marijin oltar, mati pa stoliček, da jo nanj posadijo. In tako je s solzami v očeh revica gledala in se veselila sprejema svoje sestre in bila srečna.

Iz Zagrace pri Fužini. Naša Marijina družba se je ustanovila leta 1892., obstoji že 13 let. Vidi se v naši cerkvi, kako je okrašena. 15. decembra smo imeli vedno češčenje. Bilo je šest spovednikov. Pri sv. obhajilu jih je bilo 550.

Iz Št. Jerneja. Naša Marijina družba se krepko razvija, zlasti dekleška; z mladeniči gre bolj počasi. »Bogoljubov« prihaja precej v faro, seveda bi jih lahko še več. Družabniki, sezite po svojem glasilu! — Letos bomo praznovali desetletnico z duhovnimi vajami in primerno igro.

Iz Žalinde. Naša Marijina družba raste po številu, pa tudi lepo cvete in se razvija. Imao ustanovljenih tudi več odsekov. Prvi je za pogostno in vsakdanje sv. obhajilo; 2. je učeniški, ki podučuje šolsko mladino v krščanskem nauku; 3. za olepšavanje cerkve; 4. je za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda; letos se je nabralo 84 kron za misijone; 5. je treznostni. Nekaj je popolnih abstinentinj. Želeti je, da bi se začeli tudi možje in mladeniči zanimati za to potrebno stvar. 6. odsek se pa ravno sedaj ustanavlja za lepo družbeno petje. Želimo, da bi ti odseki vsi dobro delovali!

* * *

Št. Lenart na Beneškem. Zahvala. Vsem onim čast. jeruzalemskim romarjem, kateri so se z lepim darom spomnili zaobljubljene cerkve presv. Srca pri Svetem

Lenartu na Beneškem, Bog plačaj stoterno! Hvaležno udani Janez Petričič, župnik.

Dražgoše. Proslavili smo god sv. Lucije, tukajšnje farne patrone, prav slovesno; obhajal se je namreč tačas sv. misijon. Z apostolsko vnemo sta ga vodila ljubljanska misijonarja K. in P. iz družbe sv. Vincencija; v času primernih govorih sta osvetlila sedanjne zmote človeške družbe. Potrebno je že bilo pokazati, kako škodljiv je tuji, sem zanešeni plevel lažnjivega svobodnjaštva po liberalnem misijonarju, kateri plevel je že tudi v ti mali gorski fari prišel bujno poganjati. Tožno zdihovanje se je potem slišalo, da ne bi v desetih dneh ta dva misijonarja več uspeha imela, kakor on v desetih letih. K sklepu misijona je bil prihitel novi gospod loški dekan, — le žalibog, da zaradi slabega vremena ni mogel voditi nameravano sklepno slovesno procesijo. — Dražgošani, ohranite vero Vaših dobrih očetov kot najdražji zaklad neskaljeno; to se mora verovati, kar uči katoliška Cerkev, ne pa kar trobi kak otrobovezec. — V cerkvi je sedaj prav prijazno, ko se vidiho trije stari oltarji v baročnem slogu prenovljeni in pozlačeni.

Slovincem v obližju Beljaka! Slovenci, Slovenke, ki ste v obližju Beljaka, prihitite enkrat na zborovanje III. reda sv. Frančiška, ki se obhaja vsako zadnjo nedeljo v mesecu po sv. blagoslovu ob dveh v frančiškanski cerkvi v Beljaku. Prihitite in oglejte si, kako lepo se imamo! Pri zadnjem zborovanju na pustno nedeljo smo sprejeli skoraj 30 novih udov, med temi 6 mož in mladeničev. Slovencev je bilo, kakor navadno, prav veliko število, katere je pozdravil naš za Slovence neumorno, požrtvovalno skrbeci P. Anton z navdušenimi, gorečimi besedami v milem materinem jeziku. Kako veselje je nam s tem napravil naš neustrašeni P. Anton si lahko mislite, ker smo prvič v nemškem Beljaku slišali mile slovenske glasove javno v cerkvi sv. Nikolaja. Da bi se pa to zgodilo tudi zanaprej, ste vabljeni in naprošeni vsi, ki imate ljubezen do Boga, do resnice in do milega naroda, da pridete pomnožit lepo število rojakov. Ud tretjega reda postane vsak prav lahko, dolžnosti so lahke in majhne in dobički veliki, imenitni. Pridite torej! Zadnja nedelja v mesecu je naš dan. Slavnost sprejetve novih udov je zadnjo nedeljo meseca junija! Kdor pa želi natančnejšega pojasnila, naj se obrne na frančiškanski samostan v Beljaku, ki mu drage volje ustreže.

Dramlje. Življenje pri nas se je na dobro obrnilo. Misijon od 29. januarja do 5. februarja t. l. je silno veliko k temu pripomogel

in pa izobraževalno društvo, ki vedno pridno deluje. Dolgo časa so si liberalci našo faro lastili. Povzdigovali so jo v Nar. l., da je najbolj napredna. V njihovi oblasti je bil občinski odbor, posojilnica in učitelji. Nar. l. se je močno širil. Cirilove slavnosti in predstave so šumele veselja. V katoliških vrstah so videli liberalci le še 3 do 5 mož. Zagrozili so se nam, da ne bomo brez njih nobenega društva ustanavljali. Ko smo to vendar poskusili, smo se jih komaj s pomočjo orožnikov rešili. Naši krščanski ljudje so bili vsled tolike moči liberalcev čisto obupani. Zeleli so izpremembe, pa vedno so obupno dostavljali, da je vse prizadevanje zastoj. Treba jih je bilo opominjevati, da bo res vse zastoj, če obupamo že naprej, ne pa če delamo. Nismo se goljufali. Celina liberalizma gine, rodovitna njiva krščanstva se prikazuje. Občinski močje so v velikem številu že zapustili brezverski liberalizem. Iz njihovih in drugih hiš mora N. l. pokvečeno odhajati, »Štajerca« ima še samo neka dušna sirota. Pri deželnih volitvah smo mi zmagali, po krčmah je mirnejše. Kako delata N. l. in »Štajerc« proti veri, to poznajo naši ljudje temeljito. Znale so razne postave in zlasti kazni za prestopke proti volivni postavi. Na lastne oči gledajo naši, kako neznansko brezvestni so nekateri liberalci za božjo službo ob nedeljah. Našim ljudem se svetli v glavi in raste jim pogum. Nekateri liberalci še ostajajo v svojih brezverskih blodnjah, pa potrti, ker so njihove vrste vedno redkejšje. Pametnejši od njih so v nedeljo 12. marca sklenili celo to, da prestopi liberalna posojilnica od Celjanov k Ljubljancanom. Najlepši sad katoliško - narodnega dela pa smo uživali med misijonom. Skoro vsa fara je najzvestejše misijonarje poslušala. Z malimi izjemami so vsi farani pristopili k sv. zakramentom. Seveda hočejo trdovratni nespokorniki izmed liberalcev tudi neko veselje in tolažbo po izvrstno uspelem in lepem misijonu imeti. V »Slovenskem Narodu« napadajo 10. februarja, v N. l. pa večkrat škofa in misijonarje, župnika in izobraževalno društvo z besedami, da vladajo pri nas podivjane in neznosne razmere. To sklepajo iz anonimnega pisma na njihovega vodja. Kako ste smešni liberalci! Od vas se je naučil dotičnik napadati. Pa vas ni dosegel. Vi napadate vse vprek, tudi predpostavljene osebe, neštévilnokrat in očitno pred svetom, v časnikih; dotični je pa napadel le enkrat, v zaprtem pismu in pa človeka sebi epakega. Še ni tako hudoben kakor liberalci. — Z božjo pomočjo se hočemo potruditi, da pride naša fara še do boljšega imena.

SLOVENSKI MISIJONAR

Misijonski sadovi vsakdanjega svetega obhajila.

1. Pantelejmon.

Vredno prejemano sveto obhajilo pomnožuje in ohranja duhovno življenje, poživlja vero, upanje in ljubezen. Zato sedanji sv. oče Pij X. tako priporočajo pogosto in vsakdanje sveto obhajilo. A gotovo še niste slišali prelepega zgleda, kako vsakdanje sveto obhajilo ne samo pomnožuje in poživlja dragoceni dar prave vere, ampak celo daje milost prave vere in razkolnikom kaže pot v pravo cerkev Kristusovo. Poslušajte torej čudovito zgodbo bolgarskega starčka Pantelejmona!

Pred sto leti (leta 1808) je v Odrinu in v odrinski okolici na Turškem razsajala črna kuga. Ljudje so umirali »kakor muhe«; cele vasi so izumrle. Bolgarski mladenič Petko Jelesov se je ustrašil črne smrti in hotel rešiti svoje mlado življenje. Bežal je iz Odrina in pribežal na sveto goro Atos (glej koledar »Družbe sv. Mohorja« leta 1910, str. 53—64). Tam je stopil v samostan in dobil samostansko ime Pantelejmon, po katerem je še zdaj znan med Grki in Bolgari.

V samostanu je Pantelejmon spoznal, da je duševna smrt še neskončno strašnejša kakor telesna, duhovno življenje pa neizmerno dragocenejše kakor telesno. V evangeliju je bral besede Jezusove: »Jaz sem kruh življenja. Kdor je moje meso in pije moje kri, ima večno življenje.« (Jan. 6.). Otroško nedolžni mladenič je spoznal, da tudi njemu veljajo te besede Jezusove in začutil je neko nepremagljivo hrepeneje po tej nebeški hrani. Začel je pogo-

sto in če je le bilo mogoče celo vsak dan pristopati k sv. obhajilu. Kmalu je začutil moč in sladkost angeljskega kruha. Nobena sila in nobeno preganjanje ga ni moglo odvrniti od pogostega sv. obhajila.

Pantelejmon je bil razkolnik. Razkolna cerkev ima še veljavno sv. Rešnje Telo; tudi na njenih oltarjih se še preliiva Kri nedolžnega Jagnjeta. Toda razkolna cerkev ni več prava cerkev Kristusova; kakor suha veja je odtrgana od drevesa prave sv. Cerkve. Razkolni duhovniki le redko mašujejo in verniki smejo le štirikrat ali kvečjemu devetkrat na leto pristopiti k sv. obhajilu, a še takrat pristopajo navadno brez vsake priprave. Evharistični Jezus je torej v razkolni cerkvi res v ječi, pod oblastjo ljudi, ki niso pravi njegovi služabniki in ki ne razumejo njegovega nauka in njegovih najsrčnejših želja ter tudi vernikom ne dovoljujejo, da bi obiskovali in prejemale sv. Rešnje Telo.

Pantelejmon je iz sv. pisma in iz cerkvenih očetov spoznal, da so te navade razkolne cerkve v popolnem nasprotju z naukom Kristusovim in z navadami prvih kristjanov. Neki notranji glas mu je rekel, naj se stanovitno drži tega, kar je spoznal za dobro in krščansko. Razkolna cerkvena oblast ni prezrla »čudnih, krivoverskih navad« Pantelejmonovih. Izkušali so ga »izpreobrniti«, a brez uspeha. Začelo se je torej preganjanje proti Pantelejmonu. Izgnan je bil iz vseh samostanov, nakladali so mu cerkvene kazni; turška oblast ga je po naročilu razkolne

cerkve večkrat telesno kaznovala, večkrat je bil v strašnih turških ječah. A Pantelejmon je ostal stanoviten. Potikal se je po samotnih gorskih vaseh; znal si je preskrbeti angeljskega kruha in ga je užival, kadar je bil prost, vsak dan. Izpreobrnil je nekoliko razkolnih popov in jih pridobil za vsakdanjo sv. mašo in vsakdanje sv. obhajilo. Verno ljudstvo je začelo občudovati pobožnost in svetost Pantelejmonovo. Toda razkolna cerkev ga je vedno preganjala.

Kot sedemdesetletni starček je Pantelejmon leta 1863. spoznal katoliški nauk, spoznal je, da je katoliška Cerkev prava Kristusova Cerkev. Ravno pred Božičem leta 1863. se je izpreobrnil. Postal je goreč katoličan. Po svoji stari navadi je vsak dan pristopal k sv. obhajilu in tudi ljudstvo k temu navajal. — Umrl je leta 1868.

Ne morem vam popisati vsega prelepega in ginljivega življenja Pantelejmonovega. Velik pesnik bi moral biti, kdor bi hotel popisati vso čudovito lepoto njegove zgodbe. (Slišal sem, da ga nam bode popisal naš pesnik Silvin Sar-denکو.)

Pantelejmon je pripeljal mnogo Bolgarov v naročje katoliške Cerkve. Misijonske postaje v Odrinu, Mostratli, Derviški Mogili, Sudžaku in Gadžilovu so sadovi Pantelejmonove pobožnosti do sv. Rešnjega Telesa — sadovi vsakdanjega sv. obhajila.

Glejte torej, kako čudovito moč ima sv. obhajilo. Prvi kristjanje so pogosto ali celo vsak dan pristopali k sv. obhajilu — in krščanska vera se je v prvih stoletjih čudovito hitro razširjala. Gotovo bi tudi sedaj katoliška Cerkev pridobila novo moč in katoliški misijoni bi imeli še več uspeha, ako bi še več katoličanov poslušalo glas sv. očeta Pija X., ki nas vabijo k pogostemu sv. obhajilu.

Bolgarsko ljudstvo gotovo ni izgubljeno za katoliško Cerkev. Bolgarski starček Pantelejmon nam je poročstvo, da se bode enkrat vse bolgarsko ljudstvo povrnilo v naročje sv. Cerkve in spoznalo,

da Kristus po katoliški Cerkvi osrečuje narode in jih preživlja s pravim »kruhom življenja«. Naša duhovna in gmotna podpora, ki jo dajemo bolgarskim misijonom, ne bode brez uspeha.

Obiščimo torej po vrsti one misijonske postaje, ki jih je ustanovil pobožni bolgarski starček Pantelejmon. Odrin smo si že nekoliko ogledali; seznanili smo se z bolgarskim misijoniščem v odrinskem predmestju Kara-Agač. Sedaj pa pojdemo v Mostratli.

2. Mostratli.

Iz Odrina krenemo proti severu po rodovitni planjavi. Svet se polagoma dviguje; planjava prehaja v nizke holme, za njimi se pa vzpenja strma Sakar-planina. V kakih sedmih urah zmerne pešpoti smo dospeli v Mostratli. Najprej zagledamo veliko štirivoglato, napol leseno in napol zidano poslopje in malo cerkvico; to je samostan, ki ga je sezidal starček Pantelejmon. Okoli samostana je približno 70 hiš (400 duš), obdanih od rodovitnega polja in gozdov ob vznožju Sakar-planine.

Pred 50 leti sta bili tukaj samo dve turški pristavi; kjer so sedaj njive, so bili takrat še gozdi. Leta 1863. je Pantelejmon kupil obe turški pristavi in ju s pomočjo svojih zvestih učencev izpremenil v samostan. Kmetje in pastirji so zapuščali svoja polja in svoje črede ter se pridruževali Pantelejmonu, da bi pod njegovim vodstvom služili Bogu z molitvijo in s spokornim samostanskim življenjem. Drugi so zopet želeli živeti v bližini svetega starčka Pantelejmona, da bi mogli vsak dan poslušati njegove goreče pridige in ga izpraševati za svet v različnih duhovnih in časnih stvareh. Samostan in cela vas Mostratli je torej očividni dokaz, kako čudovito moč in privlačno silo je imelo pobožno življenje Pantelejmonovo in njegove pridige. Njegova živa vera in goreča ljubezen do Jezusa v sv. Rešnjem Telesu sicer ni prestavljala zemeljskih gorâ, pač pa je duhovne gore in puščave izpreminjala v rodovite vrtove bogoljub-

nega življenja; mlačne in posvetne ljudi je privabila, da so zapustili svoje domove in ustanovili vas Mostratli. Kadar je Pantelejmon potoval v Odrin ali se zopet vračal iz Odrina, so se vselej celo pot okoli njega gnetle množice preprostega ljudstva, ki je pri njem iskalo sveta in tolažbe.

S Pantelejmonom so se tudi njegovi menihi in zvesti učenci vrnili v naročje katoliške Cerkve. Dokler je živel Pantelejmon, je tukaj cvetelo katoliško versko življenje. A po njegovi smrti (leta 1868.) ni bilo nikogar, ki bi mogel nadaljevati njegovo čudovito delo. Samostanski in

vaški prebivalci so bili preprosti ljudje, ki jih je le čudovit zgled in nevidna moč Pantelejmonove svetosti izpremenila v služabnike božje. Prišli so pa nasprotniki kraljestva božjega; versko življenje je opešalo in kakor ovce brez pastirja so mnogi menihi in kmetje zopet zabredli v razkol. Po mnogih zmešnjavah in težavah so pred desetimi leti (leta 1900) samostan in dušno pastirstvo v vasi prevzeli misijonarji iz reda Asumpcionistov (menihi istega reda vodijo tudi misijonišče v Kara-Agaču); misijonske sestre iz istega reda so pa ustanovile dekliško šolo.

(Dalje.)

Novomašniki v Bosni.

Gotovo so bralcem našega »Bogoljuba« prav dobro v spominu mali bratci Bošnjaki, ki smo jih videli na sličici v prvi številki. Nekdo me je vprašal: »Kaj pa s temi fantički, ko dorastejo?« — »To je naša nada, naša prihodnost,« pravi P. Puntigam. Dobro ljudstvo v Bosni je zraslo »kao hajvan«, t. j. kakor živali, tako se izražajo stari Bošnjaki. Izmed 100 jih zna komaj 20 čitati. Bosna nujno potrebuje zanesljivih učiteljev voditeljev in odgojiteljev, ki so pa domače korenine. »Srečna prihodnost Bosne je odvisna od tega, da vzgojimo domače pristno katoliške in domoljubne omikance,« — tako piše oče Puntigam v 1. zvezku »Stimmen aus Bosnien«. Katoliški Hrvatje v Bosni so zvečine tako revni, da so le izjemni slučaji, ko more poslati oče svojega sina na vseučilišče. Zato so dijaki popolnoma odvisni od podpor, ki jih dobivajo. Marsikateri nadpolen mladenič mora prezgodaj umreti, ako se uči leto za letom s praznim želodcem. Tako mladi, blagi Petar Barbarič, o katerem izide kmalu posebna knjiga.

Oče Puntigam, ki ima srce na pravem mestu, skrbi tudi za mlade dijake. Iz svojih sirot izbere nadarjene, pridne

in odlične učence ter jim pomaga do višjih šol.

»Koliko premore en sam mož za svoje ljudstvo, to nam kažejo imena Lueger, Windhorst, O. Conel! Kdor bi vzgojil enega takega moža za Bosno, bi storil več, kakor če bi plačal vse vojaške stroške za to deželo.« (Glej Stimmen str. 9.) O bosanskih vseučilišnikih na Dunaju in v Zagrebu Vam pripovedujem drugič. Danes pa nekaj črtic o tistih fantičih, ki so si po dovršenih latinskih šolah izvolili duhovski stan. Ni jih premnogo, a kar jih je, so zlata vredni mladeniči, tako nam zagotavlja on, ki jih pozna, njih lastni učitelj oče Puntigam. Letos bo pet prav revnih bogoslovcev pelo novo mašo. Po novi maši bodo pa šli vsak na svojo župnijo. Kakšno življenje ga čaka tam, o tem si moremo v duhu naslikati podobo, ako čitamo pismo tacega mladega nadpolnega duhovnega pastirja, ki službuje šele kratek čas v Hercegovini. Evo Vam enega.

»Hvala Vam, prečastiti Oče, za čestitko, s katero ste se me spomnili, ko sem dobil svojo »lepo župnijo«. Prosim pa, nikar ne mislite, da je preveč lepa ta župnija. Ljudstvo je zvečine dobro,

vse je več ali manj revno ter dolguje za žito. Obsežna je že moja župnija 5 in pol ure hoda od enega konca do drugega. Zato berem vsako tretjo nedeljo sv. mašo na nekem pokopališču, ki je od župnišča oddaljeno dve in pol ure.

Moja župna cerkev je zelo majhna. Župnik, ki jo je sezidal, je najprej sklical vse svoje župljane, jih postavil drugega tik drugega, potem je obložil ta prostor s kamni; tako je imel mero za velikost cerkve. Oltar je iz gnilih in razpočenih desk. O kakšnem okrasku še govora ni.

Imam le eno samo albo, maševati pa moram na petih krajih. Edini kelih je tako pokvarjen, da sploh nisem mogel maševati z njim; zato si od časa do časa sposodim enega pri sobratu Gabrijelu. Nič boljši ni ciborij.

Ko bi Vam šele mogel pokazati svoje župnišče! Vse štiri stene so razpokane, in sicer tako, da mi utegne policija hišo zapreti, kakor hitro jim kdo naznani, kakšna je.

Vsako noč spim med kobilicami, ščurki in stenicami. Tudi druge živalice

Mostratli. Samostan s cerkvico.

Najlepše, kar ima cerkev, je stara, že zelo poškodovana podoba sv. Jurija — njemu je posvečena cerkev. Oj, kako rad bi imel za cerkev kip sv. Jurija! Pa to, kar dado ljudje miloščine, zadostuje komaj za večno luč.

Kar se tiče cerkvenih oblačil in oprave, moram priznati prav odkrito, da kar nič ni za rabo. Vse je ali raztrgano ali umazano; edini mašni plašč, ki je sploh raben, je oni, katerega ste mi dali s seboj, ko sem odhajal.

mi delajo kratek čas. Skozi stenske razpoke prilezejo često kače na obisk, vrabci in druge tice si pa z mano dele stanovanje. Razlika med temi tovariši in menj je le ta, da prihajajo in odhajajo skozi špranje, jaz pa skozi vrata. Kadar pride vihar ali burja, tedaj žvižga in joka skrivnostno skozi velike luknje in široke razpoke.

Prvih 14 dni nisem mogel spati delj nego po 4 in pol ure vsako noč. Zdaj je že malo bolje, trud me premaga. Često

pač obujam popolni kes, ker se čutim v smrtni nevarnosti.

Imam fantiča v svoji službi. On mi oskrbuje konja, hišo, kuhinjo in cerkev. Pa največji del vseh opravkov zadeva mene. Zvonim sam, kuham tudi, čeprav se tega nisem nikoli učil. Strašno hudo se mi je godilo, ko sem kuhal prvo juho. Kruh sem si šele enkrat posreči spekel. Zato sem se odločil, da si kuhava s tovarišem le krompir in riž. Mesa ne vidiva prevečkrat; kako tudi, saj bi bilo predrago. Moral sem si kupiti konja, drugače se ugonobim s preobilno hojo po strašnih potih. Sedla seve še nimam, kravice tudi ne. Vsak drugi dan mi dajo ljudje pol litra mleka. Dela mi ne manjka. Zadnjič sem hodil 11 ur peš k bolnikom.

Tupatam spovedujem tudi od pol 7. ure zjutraj pa do 1. ure popoldne. Ko sem šel neko jutro obhajati dva bolnika, me ljudje kar spustili niso. Na dveh krajih sem moral spovedovati do poznega popoldneva.

Odpustite mi veleč. Oče, da Vam poročam tako odkrito in obširno. Molite zame, da bom mogel ostati dober pastir svoje črede do smrti.

Don Anton Bakula.

Vir, pošta Imotski v Hercegovini.

Za tako življenje se torej odločijo naši mladi novomašniki. Kaj čuda, da so se že oglasili Marijini otroci, ki hočejo skrbeti za najnujnejše potrebe teh mladih duhovnikov-mučencev.

Dunajske Marijine hčere so prevzele dva novomašnika, v Lincu Marijini otroci tudi dva. Oskrbeti jih hočejo z vsem, kar oskrbujejo sicer dobre matere in ljubeznive sestre svojemu novomašniku. Petega novomašnika pa je prepustil oče Puntigam nama, Marijinim otrokom na Slovenskem. Ali ga sprejememo, ali ga odslovimo?

Prav potihem Vam ovadim, ljubi čitatelji, da so nekateri Marijini otroci že pričeli svoja dela. Ena že izdeluje mašni plašč, druga albo, tretja roket, četrta je prinesla domače platno za slamnico in žimnico, peta črnega sukna za celo obleko. Pa to še ni vse. Matere in sestre že vedo, česa je še treba. Kaj pa očetje in bratje, ali bi mu ne hoteli zložiti križa in svečnika na novomašni oltar, morda kelih, mašno knjigo »misale«, brevir itd., da si bo lahko vzel s sabo, kamorkoli bo šel na faro. Kdor želi zvedeti več, dobi pojasnila pri Ničmanu, pa tudi pri »Bogoljubu«.

M.

Drobtine.

Marijina družba v Vrhpolju pri Vipavi je napravila pred kratkim veselico v prid afriškimi misijonom. Na sporedu je bilo več lepih točk, med drugim tudi slike iz Afrike. V prostem času so dekleta prosile okoli gostov darov in prodajale afriške razglednice. Nabralo se je od igre, darov in razglednic 51 K. — Posnemanja vredno!

Prvo misijonsko slovesnost so imeli dne 18. februarja v Fuldi, kjer imajo pokopanega velikega misijonarja sv. Bonifacija. Vsi shodi v prid vnanjim misijonom so bili začuda obiskani. Slavnostni govor je imel knez Alojzij Löwenstein. — Veliko zborovanje so imela misijonska društva (Delo za razširjanje svete vere, Dejanje sv. Detinstva, Peter Klaverjeva družba) dne 19. februarja v Solnogradu.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda med Bolgari. Katoliški misijonarji, ki delajo med Bolgari, so nam naznanili, da bi se radi s svojimi verniki vpisali v »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«. V kratkem bomo poskrbeli za podobice z bolgarskim besedilom in jih poslali misijonarjem. Potem bodo bolgarski katoličani skupno s Slovenci molili za zedinjenje razkolnikov in za razširjanje katoliške vere med Bolgari.

Dve nevarni bolgarski postavi. V začetku letošnjega leta je bolgarski državni zbor sklenil: 1. da se morajo zapreti vse šole, ki jih vodijo tuji državljani, 2. da se morajo odpraviti vse župnije, ki ne štejejo vsaj 75 družin (okoli 350 duš) in zapreti dotične cerkve. Obe postavi sta zelo nevarni za katoliške

misijone, ker bi bile s tem odpravljene skoraj vse misijonske šole in cerkve. K sreči bodeta obe postavi ostali samo na papirju, vendar sta nam v resen opomin, da podpiramo misijone, dokler je še čas.

Naznanilo. Veliki prijatelj bosanskih katoličanov, P. Anton Puntigam, bo prišel te dni v Ljubljano in bo imel na tih o nedeljo ob 4. popoldne v veliki dvorani »Uniona« predavanje o Bosni, katero bo pojasnoval s skioptičnimi slikami. Pridite vsi prijatelji naših ubogih bosanskih bratov, zlasti še Marijini družabniki!

Pastirski list novega tržaškega škofa nam je ravnokar došel. Bral se bo, oziroma se je 4. nedeljo v postu po vsej škofiji.

Pastirski list lavantinski govori letos o Judežu, izdajavcu Gospodovem, in izvaja iz tega primerne posledice.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče in zadeve vesoljne Cerkve. — Škofje vsega katoliškega sveta. — Tržaška škofija in nje novi nadpastir. — Katoliško življenje na Hrvaškem in v Dalmaciji. — Katoliški shod jugoslovanske mladine. — Katoliška cerkev na Portugalskem. — Katoliška unija v Avstriji. — Mladina po mestih. — Naši izseljenci. — Delo za treznost. — Razširjanje sv. vere. Misijoni.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: Usmiljena sestra sv. Vincenca Pavla v Z. prečisti D. Mariji v kapelici na Smuku nad Semičem za ozdravljenje hude bolezni na vratu. — Mladenič F. K. z Iga. — Mar. hči M. Vidic s Trnovega na Notr. — M. S. od Sv. Jurija ob Ščavnici. — J. L. v Ljubljani za ozdravljenje. — A. Rus iz Št. Vida pri Zatičini. — N. Cesar z Vidma na Štajerskem. — Neka oseba z Vrhnik za ozdravljenje bolnega otroka. — A. Bric iz Dotnberga. — Jakob Komparec iz Škocjana. — A. S. iz Ljubljane. — K. Vodopivec iz Šmarja pri Jelšah.

Darovi:

Za najpotrebnejše misijone: M. Slanič 2 K, č. g. Avg. Jager 10 K, Mar. Hafner 2 K, č. g. župnik Jan. Tavčar 30 K, neimenovan z Rečice 100 K, iz Višnje gore 78 K.

Za Bosno: T. Šarc, Mengeš, 20 K, N. M. M. 30 K, iz Bočne 5 K, Marijina družba v Mirnu 4 K 50 v., Ter. Fuchs, Semič, 10 K, Spacapan 5 K, č. g. Anton Bukovšek 10 K, J. Vašič 2 K, po č. g. župniku Val. Weissu v Žitari vasi 100 K, č. g. župnik J. Čemažar 5 K 20 v., iz Špitaliča 2 K 80 v.

Odkup poganskih otrok: T. Šarc 20 K, Uršula Dobravec 20 K.

Vincencijev patronat: T. Šarc 30 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: č. g. Gregor Potokar, župnik, Bočna, 20 K, neimenovan iz Šoštanja 20 K.

Afriški misijon: č. g. K. Supin 33 K, Tomaž Ješovnik 10 K, J. Čoha 2 K.

Za bolgarske misijone: A. Belič (vsakdanji kruh) 20 K, župnik A. Jarec (vsakdanji kruh) 20 K, Žitko Marija 20 K, neimenovana 20 K, neimenovana 5 K, neim. 8 K, Józ. Vršič od Ptuja 20 K, Ter. Fuchs 10 K, č. g. Jak. Palir 3 K 60 v., po č. g. župniku Peterk, Rebrca, 50 K.

Cerkev Jezusovega Srca na Beneškem: Dr. Kamp 5 K, Marijina družba v Mirnu 2 K.

Za cerkev v Lurdu: M. Debevec 2 K.

Za Detinstvo: č. g. A. Bukovšek 9 K 99 v., č. g. I. Tavčar 10 K.

Bratovščina sv. Dizma: Mar. Rebol 4 K.

Bratovščina sv. Rešnjega Telesa: Župnija Sava 12 K.

Listnica uredništva. Na vprašanje iz S.: V odseke se ne voli, marveč v odseke se sami prostovoljno priklase tisti, ki imajo voljo delati za tisto stvar, za katero je odsek namenjen. — Na vprašanje odnekod: Razume se, da ni nič napačno, klicati deklet z »Marijo«. — Trb. in Trn. Dopisov, ki družbo grajajo, ne moremo objavljati; bi bila prevelika zamera. Pač pa obvestimo vselej o tem vodstvo dotične družbe, ne da bi se izvedelo, kdo je pisal. Mislimo, da je tako ravnanje najbolj pravo; vodnik družbe naj vé, kaj se o njej piše in doma naj se reč uredi, ne v javnem listu. — Vransko. Ne nadlegujte nas več s temi drugemu dopisniku podtaknjenimi dopisi! Uravnajte stvar doma sami! — Skale. Dopis bi bil sicer prav dober; a ne bo svojega namena dosegel. Tisti, ki za Mar. družbo ne marajo, tudi »Bogoljuba« ne bodo brali in tako jih ne moremo spreobrniti. Morate doma poskusiti! Brez zamere! — Št. Jur ob T. Videl sem jo sicer že Vašo lepo Savinjsko dolino. Morda, morda; rad bi, če bo kdaj mogoče, pozdravil svoje tako dobre prijatelje.

črni škapulir; tisti, ki nosijo črni škapulir. Matere božje, pa morajo poleg navadne molitve v namen sv. očeta moliti še 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vicah; f) udom družbe krščanskih družin.

24. Ponedeljek. Sv. Fidelis, Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni pa v farni.

28. Petek. Blaženi Lukezij. Tretjerednikom popolni odpustek kakor včeraj.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Príporočá se Vam

:: :: kadar ste potrebni :: ::

**brezalkoholna
gostilna**

**v Ljubljani, „Union“
za frančiškansko cerkvijo.**

Z obiskom te gostilne pod-
pirate obenem prepotrebno
:: :: delo za treznost :: ::

Lipisko.

493

Friedr. Mester,
lastnik preko evropskih meja znane
bivše trgovske akademije.
Prospekt zastoj.

**Ali se lahko varujemo
?? pljučnih bolezní ??**

Kot povzročevalca pljučnih bolezní so spoznali tuberkel-bacile, ki se nahajajo povsod, kjer bivajo sušični, v zraku in v cestnem prahu, in ki se ne dajo izločiti. Navzlic temu, da vsak človek ob jednem s prahom vdihava te bacile, vendar ne zbole vsi ljudje, ker je k sreči človeški organizem v normalnih razmerah v stanju, da s pomočjo v bronhialnih (pljučnih) žlezah se nahajajočih snovi uniči vanjša prodrla bolezenske kali. Samo, kjer so te žleze oslabele, se pojavi bolezen, in ko so enkrat to spoznale slovite avtoritete, se je lahko začelo uspešno zdraviti bolezen z ojačenjem bronhialnih žlez. V novejšem času se tedaj jetičnim predpisuje

Dr. Hoffmannov Glandulen

ki vsebuje učinkujoče snovi iz bronhialnih žlez zdravih živali in tako s pomočjo umetne dovajaje bolezenske kali uničujočih snovi podpira naravni zdravilni pojav telesa. Zdravniki, ki so vporabljali Glandulen pri svojih bolnikih, so opazili, da se zboljša tek, bolnik postane bolj vesel, njegova teža in moč se večajo, kašelj se zmanjšuje, izmeček se izloči, nočno potenje poneha, skratka, bolnik se nahaja na poti zboljšanja. Priporočati je tedaj, da ne pustite neposkušene Glandulen-tablete.

Tako na primer pišejo:

Gospod dr. Braun, H.....: „... Vaše Glandulen-tablete sem z zelo ugodnim uspehom uporabljal proti trdovratnemu kašlju in hripavosti. Neugodnih stranskih pojavov ni bilo. Tablete bodem v enakih slučajih zopet uporabljal in jih zamorem gospodom kolegom le priporočati.“

Gospod dr. Kohn, G.....: „Uspehi, ki sem jih dosegel z Vašim izdelkom, so izvrstni in jih zamorem na podlagi večletnih izkušenj vsem bolnikom najtopleje priporočati.“

Gospod dr. F..... Dunaj: „V moji zelo razsežni praksi predpisujem že skozi 6 let Vaš Glandulen zelo pogosto pri kroničnih obolenjih dihalnih organov in sem imel pri veliki večini slučajev zabeležiti odlične uspehe.“

Glandulen se proizvaja v kemični tovarni dr. Hoffmanna nasl. v Meerane, Saško in se dobiva po zdravnikovem predpisu v lekarnah, kakor tudi v zalogi B. Fragnerjeve lekarni, c. kr. dvorni založnik, Praga, 203—III, v steklenicah po 100 tablet za K 5-50; 50 tablet za K 3—. Obširna brošura o zdravilni metodi s poročili zdravnikov in ozdravljenih bolnikov se dopošlje od tovarne zastoj in poštne prosto.

850 (10)

Najstarejša slovenska trdnjava te stroke.

Obstoja že nad 38 let.

Ana Hofbauer

imejteljica zaloge cerkvene obleke in orodj
Ljubljana, Wolfova ul. 4

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
dame.

187 (12)

Naročite ostanke

lepe, po znižanih cenah, brez napake, do 20 m dolge, po povzetju.

20 m flanela K 7.20. 30 m flanela za srajce K 14.—. 20 metrov
ostankov barhenta K 8.40. 30 metrov flanela za bluze K 14.—.
20 m ostankov barhenta la K 10.—. 30 metrov boljšega bar-
henta la K 16.—. 30 m kretona za srajce K 12.—. 20 metrov
oksforda za srajce K 12.—. 20 metrov kanafasa 1/2 šir. K 8.80.
20 m kanefasa 1/2 šir. la K 9.20. 20 m platna kanafasa, 120 cm
širokega, rdečega, K 16.—. 15 m lep, perilnega barhenta ovoj
(bala) samo K 11.50. 20 m šifona la K 14.—. 12 m platna za
brisače K 4.60. 9 m fustlana za moške bluze K 9.—. 9 metrov
žameta la K 17.—. 3 m voln blaga za celo obleko K 11.—.
Lepa preproga za tla 1 m K —90. 10 komadov predpasniki in
krila, lepo šivano, samo K 14.—.

Pišite po vzorce blaga iz tkalnice.

Tkalnica OSWALD LEBER, Toplice Belohrad, Češko

Boli lajšajoče, hladilno, zdravljenje pospešujoče

Praško domače mazilo

iz lekarne B. Fragner-ja Praga

Dobi se v vseh lekarnah
Pristno le po 70 vin. in s to
varstveno znamko.

3079a

! POZOR !

Kdor želi imeti dobro
uro, naj zahteva z
znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj
trpežne in natančne,
dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani
delničar in zastop-
nik švicarskih to-
varn „Union“ v Ge-
novi in Bielu.

**Uhani, prstani
briljanti.**

Svetovnoznano najfine-
še blago po najnižjih
cenah. 190(12)

Bogata zaloga 186 (12)

**šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev**

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Ceno Posteljno Perje

1 kg sivega skubljenega perja K 2, polbelega
K 2.80, belega K 4, finega K 6, najboljšega skub-
ljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, prs-
nega puha K 12, od 5 kg nadalje poštne prosti.

Dovršene postelje bogato napolnjene,
iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, mo-
drege, belega, ali rumenega inlet-nanking-blaga

1 pernica vel. 180×116 cm z blazinama, velikost 80×58, napol-
njena z jako lepim mehkim perjem K 16, s polpuhom K 20, s
puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16, vzglavnica K 3,
3.50, 4, — Pernice 180×140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica
90×70 ali 80×90 cm K 4.50, 5.—, 5.50. Spod. pernica iz gradla
180×116 cm K 13, 15. Razpošilja proti povzetju pošto, prosto
pri naročilu od 10 K dalje. M. Berger v Dešenici št. 1093, Češki les.
Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki
o žimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugem posteljnem
blagu zastonj in poštne prosti.

„Katoliška Bukvarna v Ljubljani“

priporoča knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90. — Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo in fino vatiranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnic sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno žepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finžgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko.

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: „Vsakega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, lažje in te hoče samo goljufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač pa, da se ga boste naučili s kolikor mogoče majhnim trudom in v kolikor mogoče kratkem času.“

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

8

Miklošičeva cesta štev. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavn.
K 608.996-84

Za nalaganje po pošti so poštno-hran. položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih zadrugnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se enakulant. eskomptirajo.

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik popredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n. L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg in obrt zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Lesković, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Slibar, zapnik na Rudniku.

J. KRAJEC nasl. v Rudolfovem tiskarna, knjigoveznica, knjigarna in prodajalna

najtopleje priporoča svoje podjetje naklonjenosti preč. duhovščine in sl. občinstva, posebno na Dolenjskem.

Tiskarna je opremljena moderno ter izvršuje točno, lično in cenó vsa v tiskarsko stroko spadajoča dela od navadnega enobarvnega do finega večbarvnega tiska, kakor: literarna dela, brošure, šolska in društvena poročila, cerkvene, šolske, občinske, posojilnične, užitijske in vsakovrstne druge tiskovine. — Vse te tiskovine ima tiskarna tudi vedno v zalogi.

Knjigoveznica je prav dobro urejena ter zmožna tekmovali z velikimi knjigoveznicami. Sprejema v vezavo vsakovrstne knjige, molitvenike, zapisnike itd. ter rabi v to le najboljše blago. Odlikuje se njeno delo po izredni ličnosti, solidnosti in trpežnosti, kar dokazuje več zelo laskavih pohvalnih pisem. Šolske knjižnice, izobraževalna društva in sploh naročila v večji množini dobijo primeren popust. — Tudi galanterijska dela se izvršujejo v popolno zadovoljnost.

Knjigarna ima veliko lastno zalogo knjig kakor tudi veliko izbiro leposlovnih, poučnih in zabavnih knjig ter molitvenikov. —

Zaloga šolskih knjig. — Iz lastne zaloge se posebno priporočajo:

Spisi Kristofa Šmida. Najbolj priporočljivo berilo za mladino. Do sedaj je izšlo 15 zvezkov. Nadaljni novi zvezki so v tisku.

Narodna biblioteka. Posebno priporočljiva za društvene knjižnice. Do sedaj je izšlo 60 zvezkov po 30 vin. Na splošno zahtevanje se bode Narodna biblioteka nadaljevala v kratkem; na razpolago je obilno krasnih rokopisov.

Tisoč in ena noč; pravljice iz jutrovnih dežel; obsega 51 snopičev po 40 vin. 626

Pas sv. Jožefa, lično vezan K 1-40. — **Smarnice,** premišljevanje o Srcu Marije, napisal + P. Ladislav Hrovat, vezana knjižica K 1-80. — **Hišni misijon ali duhovne vaje,** priredil P. Marijan Širca vezan v platno K 1-20. — **Mati Božja Bistriška,** kratak popis bistriške božje poti, spisal + P. Lad. Hrovat, cena samo 20 vin. — **Pri večjem naročilu lastnih knjig primeren popust.**

Prodajalna z vsakovrstnim papirjem, pisarniškimi in šolskimi potrebščinami ter z najrazličnejšimi predmeti kot primerna darila ob vsaki priliki, izpopolni

J. Krajec nasl. v Novem mestu

do celega tako, da je možno vse svoje p. n. odjemalce v vsakem oziru popolnoma zadovoljiti.